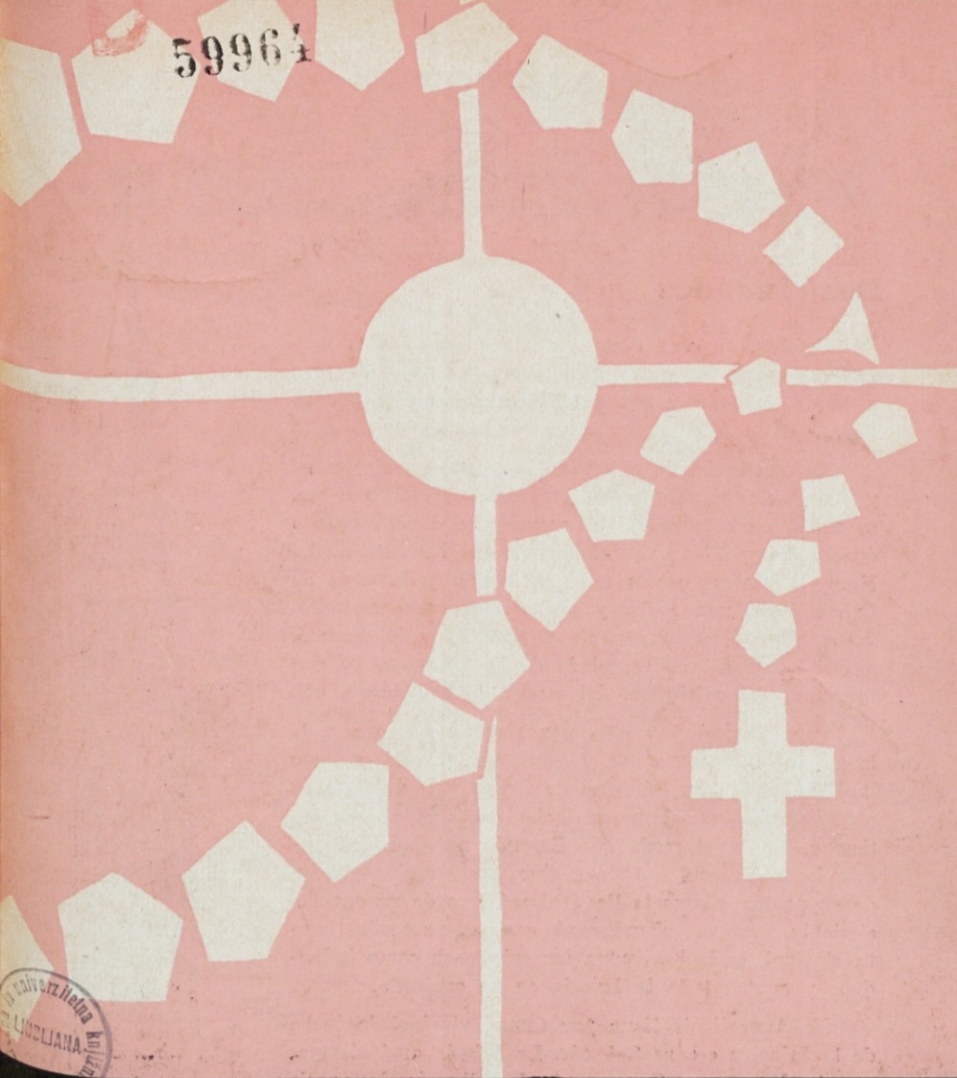

59964

OLIMPO NO ZIMJEN
LA YODA ESPIRITUAL
LETNIK XXXXXX

junij 1971

Dos ciudades

Existen, en este mundo, dos ciudades, dos reinos en lucha, que se disputan al hombre: la Ciudad de Dios y la de Satanás y sus satélites diseminados por la tierra.

Es una lucha de extensión ilimitada en el tiempo y el espacio; una lucha de proporciones cósmicas que se inició en el alba de la creación y durará cuanto dure el tiempo. Tan verdad es esto que los autores del Nuevo Testamento ven toda la misión y la obra de Cristo como una lucha y un triunfo sobre Satanás. Jesús afrontó personalmente a Satanás y la derrotó, expulsándole del endemoniado de la Sinagoga de Cafarnaúm, del epiléptico, del mudo, de los obesos, etc.

Pero Satanás, vencido por Cristo, conserva a lo largo de la historia un poder muy grande, aunque limitado. Así, pues, el reino de Cristo y el de Satanás estarán constantemente en lucha hasta el fin de los tiempos. De igual modo que Satanás no abandonó jamás la lucha contra Cristo, sino que en el momento de su pasión y muerte llegó al máximo de su enardecimiento, tampoco abandonará, con mayor razón, hasta el final, la lucha contra los cristianos como individuos y contra toda la Iglesia en su conjunto.

El Apocalipsis tiene por tema principal la lucha de la Iglesia contra Satanás. La Iglesia está siempre en pie de guerra. Como canta la Liturgia, la gracia vivifica al hombre, pero el demonio no está confinado por completo en la gehenna; tenemos que luchar, estamos en posesión de la fuerza, pero no podemos estar ociosos, puesto que si el adversario ha perdido posiciones, no por eso está aniquilado.

OB OSMI OBLETNICI

Dne 21. junija bo preteklo osem let, odkar je bil sedanji sv. oče izvoljen za Kristusovega namestnika na zemlji. 30. junija pa bo osma obletnica njegovega kronanja.

Pod njegovo vlado so bila tri koncilna zasedanja. Izvedel je dve škofovski sinodi. Izdal je pet okrožnic 1. Svojo Cerkev, 1964; 2. Skrivnost vere, 1965; 3. Razvoj narodov, 1967; 4. O celibotu, 1967; 5. O posredovanju človeškega življenja, 1968). Napisal je več Apostolskih konstitucij: o pokori, 1966; o novi ureditvi odpustkov, 1967; o rimskem misalu, 1969... Objavil je več instrukcij, kot npr. za dušno pastirstvo izseljencev, 1969.

Pavel VI. je obiskal vse kontinente sveta. Leta 1964 je bil v Palestini in v Indiji; leta 1965 v New Yorku; leta 1967 v Turčiji, naslednje leto je obiskal Kolumbijo, nato Švico in Afriko. Lansko leto pa je bil v Aziji in Avstraliji.

Zvest resnici in koncilu se neprestano trudi za dve stvari: Zato, da bi Cerkev obnovil in da bi vsak dan bolj svobodna in obnovljena Cerkev zavzela pravi odnos do sveta. Glede tega zadnjega pravi:

Naš odnos do sveta je lahko dvojen: da ostajaš pri starem ali pa, da neprestano spreminjaš. Zvesti moramo ostati vsemu temu, kar je resnični zaklad, vir luči in moči, vsemu, odkoder izvira naše krščansko gledanje in verovanje. Spreminjati pa moramo oblike življenja Cerkve, njenega delovanja. Poslanstvo Cerkve naj usmerja zunanje načine dela po potrebi novih časov. Praktično je treba upoštevati oboje, združevati v pravi harmoniji staro in novo, trdnost vere in dejanja ljubezni.

Ob osmi obletnici izvolitve in kronanja papeža Pavla VI. se bomo še tesneje strnili okoli Petrovega naslednika, se potrudili za razumevanje njegovih misli in za spolnitev njegovih naročil.

A. S.

v
NAŠE SILE
v
NEBESIH

Ledene gore, ki jih oči zapazijo sredi oceana, so le neznamenit del gmote, ki jo skrivajo pod veličastno gladino. Njih sila in nevarnost je v globinah.

Kadarkoli preštujemo svoje narodne in verske moči, ne pozabimo na rezerve, ki jih hrani naš narod v nebesih. Na površju zemlje zaznavamo mali slovenski narod, a njega moč je skrita zemskim očem. Naše rezervne sile so naši mučen-

ci. Narodni in verski, ako je primerno, da jih razločujemo. Globoko moramo verovati v njihovo odločilno moč v našem verskem in narodnem boju.

Kraljestvo božje silo trpi in le silni ga morejo oteti. Kraljestvo božje na Slovenskem in v Sloveniji v svetu je trpelo silo že pred 30 leti in jo še vedno trpi. Silna je bila smrt in silno trpljenje mučencev, ki so pred 26. in več leti posejali našo zemljo iz prepričanja in zavesti, da le ta način odrešuje slovensko domovino. Silni so bili, ker so svojo odločitev postavili na začetek svojega življenja, v samo mladost in ne na konec. Kadar opazujemo dobršni del sodobne mladine, ki žrtvovanje in trpljenje vedoma prihranjuje za starost, se znova zazremo v sijajno svetlobo mučeništva slovenskih fantov in deklet; se zopet zamislimo v radost Boga, ki je sprejemal darove mladih življenj slovenskega rodu. Tako in tedaj je naš narod pridobival naklonjenost božjo in sklepal zvezo z Njim, ki mu je vedno služil.

26. letnica izseljenstva zaradi vere v Boga nam ni v nečast. Sami smo priče, kako je iz posekanih dreves zrastle novo življenje, ki poganja više in širše. Pa vemo, da to ne more biti delo le naše volje, moči in sredstev. To delo nosi blagoslov, ki so nam ga zaslužila samovoljno darovana življenja mučencev. Kri sega do nebes in te zveze slovenske zemlje z Bogom ni zmožna pretrgati nobena komunistična organizacija.

Po nadnaravnem gledanju namreč, toliko zavestno prelite krvi ne more voditi v nobeno drugo smer kot v odrešenje. Kajti vsa ta kri je bila prilita Kristusovi, ki je bila prelita na križu; se je iztekla v svetovno reko odrešujoče krvi, ki namaka zemljo boljšega sveta, boljše Slovenije.

Vera v moč mučeniške krvi nam narekuje dvojno držo: češčenje in priporočanje.

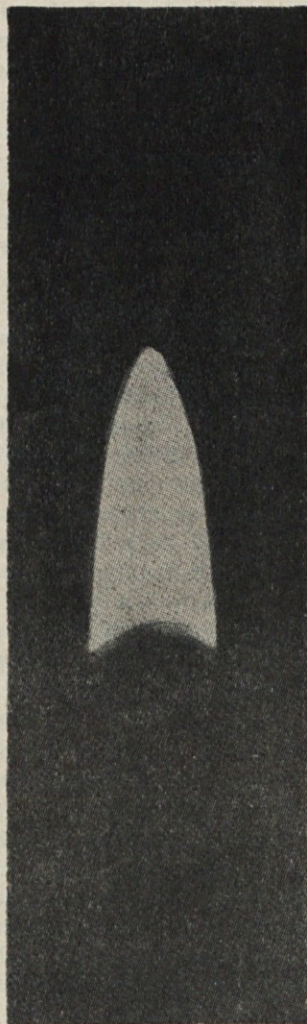
Ne smemo javno in v cerkvi častiti njihove žrtve, dokler Cerkev ne izreče končne besede, moramo pa zato tembolj zasebno venčati njihova imena. Po takem češčenju bo gotovo izmed cele vrste zablestelo nekaj imen, ki bodo kakor predstavniki vseh ostalih na veke s svojimi imeni slavili Jezusovo ime med slovenskim narodom. Naša dolžnost je, da hranimo prižgano luč in predajamo imena mučencev mlajšemu rodu, da bo ob polnosti časa posvetil njihova imena.

Najbolj nezadržano češčenje pa se izraža v priporočanju k mučenecem. Priporočajmo se v zadevah lastnega življenja, priporočajmo se zlasti v verskih in narodnih zadevah, saj je njihova žrtev bila povzročena ravno iz teh idealov. Sile v nebesih so na razpolago tistim, ki imajo vanje zaupanje in voljo zateči se v njih varstvo.

Vse žive in mrtve nas družijo skrivnost občestva svetnikov. Vso našo emigracijo pa utrjuje, poživ-

lja in jekleni občestvo mučencev. Duša naše emigracije je v naših mučencih, vera v njihovo kri nas presnavlja v nedeljive in nepremagljive.

M. Mr.

Tajništvo za nevernike, ki ga je leta 1965 ustanovil papež Pavel VI., že pet let deluje. Člani tega tajništva so petletnico njegove ustanovitve porabili za izpraševanje vesti in za preučevanje poti, ki so jo že prehodili. Istočasno so premišljevali, kako bi bolj natančno določili namen te ustanove in naredili načrt za delo v prihodnjih letih.

Svoj sestanek so imeli od 16. do 18. marca 1971 v Rimu na sedežu Tajništva za nevernike. Udeležili so se ga tudi kardinali: P. Gouyon (Rennes), J. Hoeffner (Köln) in M. Nasalli Rocca (Rim), 20 nadškofov in škofov iz vseh delov sveta. Sestanek je vodil predsednik tega tajništva kardinal F. Koenig (Dunaj) s sodelovanjem podpredsednika msgr. A. Mauro, tajnika V. Miano in tajnikovega namestnika msgr. A. Grumelli. Poleg članov tajništva so se sej udeleževali tudi štirje negovi svetovalci na zahtevo svetovalcev, ki so zborovali v Rimu od 28. do 30. oktobra 1970. Na teh zborovanjih so se pripravljali na skupno zborovanje.

Na svojem sestanku so razpravljali predvsem o ciljih, imenu in ureditvi tajništva. Med obsežnim skupnem pregledu vsega dela so nastala zelo različna mnenja o vprašanju neverovanja. To vprašanje obsega miselno in življenjsko brezboštvo, verski indiferentizem in različne tokove brezbožnih teženj, med katerimi je tudi marksizem.

ZBOROVANJE TAJNIŠTVA ZA NEVERNIKE

Na zborovanju so skušali podrobneje določiti cilje, ki jih ima Tajništvo za nevernike. To tajništvo je popolnoma nova ustanova. Začelo je svoje delovanje brez vsake opore in skušnje. Zato je bilo treba v prvih letih iskati pra-

„Končno bo zmagalo moje brezmadežno Srce.“ S temi besedami je Marija v Fatimi potolažila verne ljudi, ki žive sredi vedno silnejšega brezboštva. Temu Srcu je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman posvetil slovenski narod. To Srce naj vse Slovence druží, varuje in vodi.

ve poti in na podlagi pridobljenih skušenj vedno jasneje opredeliti naravo in cilje te nove cerkvene ustanove.

Apostolska konstitucija „Vladanju vesoljne Cerkve“ (1967) je določila Tajništvu za nevernike dva cilja: 1. pospeševati mora preučevanje pojava neverovanja; 2. gojiti dialog z neverniki. Izraz neverovanja je obsežnejši ko beseda brezboštvo, ker se nanaša tudi na versko brezbriznost.

Očetje, ki so se udeležili plenarnega zborovanja, so tedaj, ko so razpravljali o pojavu neverovanja, vztrajno in nujno zahtevali, naj se delovanje tajništva ne omejuje samo na teoretične razprave in raziskave, ampak naj temeljito, znanstveno preučuje naravo, obsežnost, ideološke, sociološke in tudi verske vzroke tega pojava. Podatke, navodila, nasvete in predloge naj tajništvo da na razpolago vsej Cerkvi, škofom, duhovnikom, redovnikom in laikom, ki se z večjo vnemo pečajo z apostolatom, da bi se mogli na bolj primeren in uspešen način boriti proti pojavu neverovanja.

Dialog s tistimi, ki ne verujejo, je nujno potreben, vendar se ne sme omejevati samo na socialna vprašanja, ampak se mora nanašati na vse zadeve ljudi, med katerimi imajo verni ljudje prvenstveno mesto. Dialog morajo voditi osebe, ki so nanj dobro pripravljene in pooblašene. Prešinjati ga mora duh resnicoljubnosti, iskrenosti in odkritosrčnosti.

Sociološko preučevanje pojava neverovanja mora spremljati in dopolnjevati tudi bogoslovni študij.

Dialog z marksisti, zlasti s komunisti, je težaven zaradi zelo različnih razmer v posameznih deželah ali državah. Ugotovili so, da nekomunistične dežele želijo dialoga s katoličani in prosijo zanj. V deželah pa, ki so pod komunistično oblastjo, voditelji komunistov odklanjajo vsak dialog s katoličani. Navadno ga iščejo in sprejmejo le tedaj, kadar hočejo doseči, da bi katoličani podpirali komunistično politično oblast in sodelovali z njo. Dialog med katoličani in komunisti v nekomunističnih deželah pa je nekaj katoličanov pripeljal do tega, da so se približali marksizmu, če ne na duhovnem, pa na političnem področju.

Cilji, ki jih ima Tajništvo za neverne, ga ločijo od drugih ustanov rimske kurije. Četudi ni njegova neposredna dolžnost oznanjevati evangelij, mu vendar pripravljajo pot in ugodno ozračje za sprejem. Zato je ta ustanova važnega pomena tudi za dušnopastirsko delo.

Tajništvo za neverujoče ima pri svojem delu veliko težav in različnih ovir. Vendar z velikim zaupanjem v božjo pomoč rešuje vprašanje neverovanja. Po posebnem načrtu božje previdnosti skrbi za rast Cerkve, ki je božje kraljestvo na zemlji tako, da pripravlja člo-

veka, da bo sprejel zveličanje in namesto posvetnega duha vero v Kristusa.

Mnogo ljudi zelo kritizira naslov, ki ga ima ta ustanova. Pravi, da z izrazi „Tajništvo za nevernike“ žalijo katoličani vse tiste, ki nimajo krščanske vere. Tudi nekristjani imajo vero, četudi ni krščanska. Prav zato jih je mnogo prosilo, naj se ime te ustanove spremeni. Svetovalci so na svojem sestanku oktobra 1970 predlagali nova imena, vendar pri glasovanju niso prišli do soglasja. Tudi očetje, ki so na plenarni skupščini o tem razpravljali, se niso mogli zediniti in odločiti za eno ali drugo novo imenovanje. Velika večina je predlagala, naj ustanova ohrani sedanje ime. Izjavili pa so, da so tudi oni za spremembo, če bodo zanj našli bolj primerno ime. Sicer pa morajo narodna tajništva izbrati drugo ime, če se jim to zdi potrebno.

Proti koncu zborovanja so govorili še o ureditvi tajništva. Doselej je bilo zelo preprosto urejeno. Predsednik Osrednjega tajništva, ki ima svoj sedež v Rimu, je kardinal F. Koenig; podpredsednik je msgr. A. Mauro, tajnik pa g. V. Miano. Škofovske konference so v deželah ali državah ustanovile Narodna tajništva. Žal, da narodna tajništva še niso ustanovljena v vseh pokrajinah, oziroma državah in da tista, ki so že ustanovljena, ne delujejo tako, kakor bi morala.

Po L'Osservatore Romano G. M.

Problemi holandskega katekizma

DARITEV NA KRIŽU IN DARITEV SV. MAŠE

Med mnogimi netočnostmi holandskega Novega Katekizma je bila v mesecu maju omenjena njegova nejasna in dvoumna razlaga Kristusovega zadoščenja, ki ga je dal Očetu za naše grehe s svojo smrtjo na križu. Jezus naj bi bil umrl na križu ne kot Jagnje božje, ki odjemlje greh sveta, ampak kot žrtev ljubezni. „Njegova kri ni toliko daritev Bogu kot božji dar nam. Jezus daruje svojo kri ne Očetu, ki zahteva kaznen, ampak jo daruje nam“ — tako piše Novi Katekizem. Na to netočno in nepravilno učenje o Jezusovi zadoštilni daritvi na križu je bil podar tozadevni katoliški nauk in zahteva cerkvenega učiteljstva po dolžnem popravku.

V tesni zvezi z Jezusovo daritvijo na križu je seveda nauk o daritvi svete maše. Ako se daritvi na križu odvzame ali vsaj okrne njen zadoštilni značaj, tedaj bo ta zbledel tudi pri evharistični daritvi. In prav v tem je novi problem holandskega katekizma.

Kaj uči Novi Katekizem o maši?

Obširno se razpiše o tem v četrtem delu, ki nosi naslov: Kristusova pot, kjer govori o zakramentih. Govori o evharistiji kot o spominu na Kristusa, kar dejansko je. Razlaga pomen in potek mašne liturgije. Pomen občestvene obhajanja evharistije, ki naj mu bo poglobljen namen: Zahvali Bogu Očetu, kar samo ime evha-

ristije pomeni. Govori lepo o svetem obhajilu kot o občestveni gostiji, kjer nas Jezus sam hrani s svojim telesom in krvjo in nas tako družijo s seboj, pa nas same tudi med seboj. Nato govori o maši kot daritvi in skuša razložiti pomen tega izraza. Primerja mašo z judovsko večerjo velikonočnega jagnjeta in omenja razliko. Judovska velikonočna večerja je bila spomin na sklenitev starega prijateljstva z Bogom, toda samo spomin. Kadar pa mi obhajamo evharistijo in obnovljamo novo zavezo prijateljstva z Bogom, tedaj je daritev te zaveze dejansko med nami. Dano nam je pridružiti se dokončni, definitivni daritvi človeštva, v kateri se Bogu ne darujejo živali, kot v stari zavezi, ampak sam učlovečeni božji Sin. Ta, ki se udeleži svete maše, se s tem osebno pridruži zavezi, ki jo je Bog sklenil s človeštvom: ne med bliskom in gromom, kakor na Sinaju, ampak v veselju in praznični preprostosti kruha in vina, za zahvalo in bratsko ljubezen. Naše daritveno udejstvovanje je zelo različno od onega, ki se ga držijo nekristjani pri svojih daritvah. V resnici se je naša daritev izvršila pred dva tisoč leti. Dejansko mi ne darujemo nobene daritve. Za nas so izgubile pomen vse druge daritve. Mi se pridružimo edini daritvi Kristusovi in to storimo z obhajilom. Daritev in obhajilo nista dve različni stvarnosti. Daritev je obenem pojedina: Vzemite in jejte! S temi besedami nam je

bila dana. To, kar mi darujemo, se daruje nam...

V tem in takem obširnem razlaganju je mnogo lepega in resnično katoliškega. Vendar je zaradi nekaterih dvoumnih stavkov upravičeno vprašanje: Ali so avtorji Novega Katekizma v svojem srcu prepričani, da je sveta maša resnična daritev? Oni sami zavračajo očitek, da bi zanikavali ali zmanjševali daritveni značaj svete maše. Toda, kaj naj se reče na Katekizmovno besedilo, ki pravi: „Dejansko mi ne darujemo nobene daritve“? V razgovorih v Gazzadi so zastopniki holandskih škofov sami uvideli nevarnost takega izražanja in so predložili naslednji popravek: „Mi sami dejansko ne darujemo druge daritve kot le daritev Kristusovo. Po njej smo bili oproščeni vseh drugih daritev.“ Zastopniki svete stolice so z veseljem in zadoščenjem sprejeli to predloženo spremembo, a so obenem zahtevali še druge, ki bi se zaradi jasnosti katoliškega nauka morale vnesti v Katekizmov tekst.

Popravek, ki so ga holandski zastopniki ponudili, je bil pozneje vnešen v različne prevode, a v različni meri. Angleški prevod je zapisal pravilno: „Da govorimo točno, mi ne darujemo druge daritve kot daritev Kristusovo.“ Francoski prevod podaja v vsej trdoti prvotno besedilo: „Mi dejansko ne darujemo nobene daritve. Prosti smo vsake daritve.“ Španski prevod ostane sredi pota. Ne popravlja prve netočne trditve, pač pa

izpopolni drugo: „V bistvu mi ne darujemo nobene daritve. Za nas so se nehale vse druge daritve.“

Pa to ni vse. Netočno je v Katekizmu tudi to, da vidi našo udeležbo pri Kristusovi daritvi ne v prvi vrsti v našem darovanju božje Žrtve, ki je po posvečenju navzoča na oltarju pod podobama kruha in vina, ampak v obhajilu: „Pridružimo se edini Kristusovi daritvi in to storimo z obhajilom.“ Tridentinski koncil o tem takole sodi: „Če bi kdo dejal, da se pri maši ne daruje Bogu resnična in svojska daritev, ali da se mu daruje le s tem, da se nam Kristus daje v jed, bodi izobčen.“ Dobrohotno pravi k temu cerkvena komisija: „Ne gre tu za to, da bi ta tridentinska obsodba z vso trdoto padla na tekst holandskega Katekizma. A zanimivo je, da protestantski teolog van Andel, razlagajoč ta del Katekizma, vprašuje: „Ali so odloki tridentinskega koncila še v veljavi?“

Nujno je tedaj potrebno, da se v tej tako važni verski resnici, ki od vseh početkov oznanja daritveni značaj svete maše, izključi iz Novega Katekizma vsaka dvoumnost.

Izjava kardinalske komisije

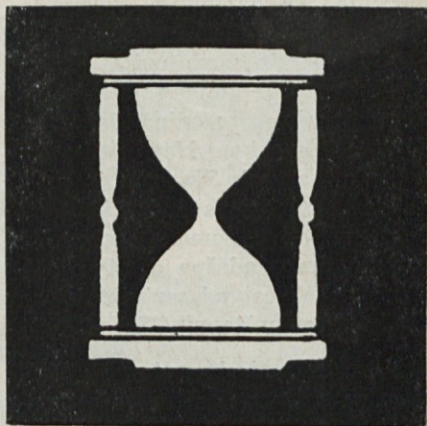
Takole se glasi: „Potrebno je izjaviti odkrito, da se je Jezus daroval svojemu Očetu zato, da bi zadostil za naše grehe kot sveta žrtev, ki je bila Očetu všeč. „Kristus nas je v resnici ljubil

in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev, Bogu v prijeten vonj“ (Ef 5, 2).

Daritev na križu se neprestano obnavlja v sveti Cerkvi v evharistični daritvi. Dejansko Jezus v evharističnem bogoslužju kot glavni duhovnik samega sebe daruje Očetu s posvetilnim darovanjem, ki ga izvršijo duhovniki in se mu pridružijo verniki. To bogoslužje je daritev in gostija. Daritev se dopolni z obhajilom, v katerem se Bogu darovana žrtev prejme kot hrana, ki naj vernike združi z njo, nje same pa poveže v medsebojni ljubezni.“

Popravljeni tekst

Na podlagi te izjave kardinalske komisije predlagajo od Cerkve imenovani teologi avtorjem Novega Katekizma nov tekst, ki ga pa ti dozdej še niso objavili. Njegove misli so v glavnem naslednje: V

evharistični molitvi svete maše se večkrat omenja, da se Bogu opravlja daritev. Kaj to pomeni? Pri zadnji večerji je Jezus sam anticipiral, to je vnaprej opravil daritev na križu. Ustanovil je vnaprej spomin na to svojo krvavo žrtev, ki je v simbolu že dejansko vsebovala kalvarijsko žrtev. Zlomljeni kruh se je spremenil v Kristusovo telo, vino v kelihu v njegovo kri, ki se za nas preliva. Tako je Jezus postavil evharistično daritev svojega telesa in svoje krvi, da bi s tem daritev na križu mogla trajati skozi vse veke, dokler ne pride, in da bi tako Cerкви, svoji ljubljene nevesti, zaupal spomin svoje smrti in svojega vstajenja (K B, 47). Vselej, kadar Cerkev obhaja sveto mašo, je tam navzoča ta edina daritev.

Potreba darovanja, ki se je človek zaveda od najstarejših časov, od Abela dalje, je s tem dobila daritev, ki človeku daje možnost, da se predstavi Bogu brez osramočenja. Ta daritev je dokončno upostavila prijateljstvo med Očetom in nami: novo prijateljstvo, novo zavezo. Dovoljeno nam je, da se udeležujemo te edine, dokončne daritve človeštva. Ne kri kozlov ne volov, ampak Sin sam je naša žrtev. „Kristusova kri, ki je po Svetem Duhu samega sebe dal Bogu v brezmadežno daritev, očisti našo vest od mrtvih del za službo živemu Bogu“ (Hebr 9, 14).

V sveti maši obnavlja sam Kristus na nekrvav način svojo dari-

tev na križu in se daruje Očetu po službi duhovnikov za zveličanje sveta. Verniki pa se združijo z duhovnikom, da po njem in skoraj z njim, istočasno kot z Gospodom Jezusom darujejo daritev zahvale, zadoščenja, prošnje in češčenja. Ponižno združujejo daritev samega sebe z najsvetejšo žrtvijo, „da je tako Kralju vekov, neminljivemu, nevidnemu, edinemu Bogu dana vsa čast in slava.“ (1 Tim 1, 17).

Veriozpoved božjega ljudstva

Razodeto resnico o daritvenem značaju svete maše takole izpoveduje sveti oče, papež Pavel VI. v svoji veroizpovedi božjega ljudstva: „Verujemo, da je maša, darovana po duhovniku, ki predstavlja Kristusovo osebo, v moči oblasti, ki jo je prejel v zakramentu svetega reda in je po njem darovana v Kristusovem imenu in v imenu udov njegovega skrivnostnega telesa, resnična daritev Kalvarije, ki postane zakramentalno navzoča na naših oltarjih. Verujemo, da kakor sta se kruh in vino, posvečena po Gospodu pri zadnji večerji, spremenila v njegovo telo in kri, ki sta morala biti takoj za tem za nas darovana na križu, so tudi kruh in vino, darovana po duhovniku, spremenita v telo in kri Kristusa, ki slavno prestoluje v nebesih“ (24).

Alojzij Košmerlj

PRI ŽUPNIKU J. MARKIČU

Ko se je včasih študent odločil za duhovniški poklic, je vedel že vnaprej, da bo pastiroval vse življenje v domači škofiji. Izjema je bila skoraj le v primeru, če se je odločil za misijone.

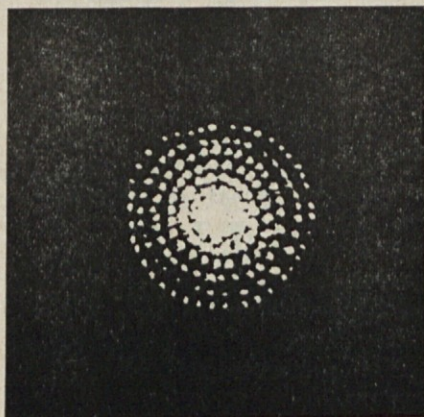
Danes prihajamo vse bolj do spoznanja, da je duhovnik posvečen ne le za svojo domačo škofijo, ampak za vso Cerkev. Življenje in delovanje naših številnih begunskih duhovnikov nam to izkustveno potrjuje.

Sredi popoldneva sem se odpravil na obisk k župniku Janezu Markiču. Kolektiv je natrpan z ljudmi, pot se vleče, vendar po dobri uri vožnje le prispemo v Pontevedra v buenosaireškem predmestju. Mestece je mirno in vse v zelenju. Poiščem farno cerkev Marijinega brezmadežnega snočtja, na kratko pozdravim v njej Jezusa, nato pa zavijem nasproti v župnijsko pisarno. Iz nje

slišim živahno govorjenje, zato še malo počakam na vrtu.

Ko odhaja iz pisarne troje farnanov, za katere je nekje nekaj posređoval, me prijazno povabi noter. Vesel je vsakega slovenskega obiska. Spremim ga nato do bližnje redovniške hiše, kjer imajo Sestre dobre in vedne pomoči svoj noviciat, in kjer ima parkrat na teden večerno mašo. Generalka te družbe je primorska Slovenka in sestre mu pomagajo pri farnem delu. Vodijo farni otroški vrtec, ki ga je on organiziral. Sestre tudi hodijo v revnejša naselja, tam poučujejo verouk in nudijo drugo versko pomoč v župniji.

V fari imajo svoje redovne hiše tudi drugi redovi, nekateri počitniške domove, salezijanci pa dom duhovnih vaj. Na splošno se s farnim življenjem ne povezujejo, vendar bratje krščanskih šol, ki imajo tu svojo rezidenco, vsaj malo pomagajo pri fari.

Po končani maši se vrneva domov. Razkaže mi cerkev in župnišče. Cerkev stoji že 80 let, ki so jo v začetku upravljali od drugod. Župnija je postala l. 1920. Tudi župnijsko poslopje je starejše. Oboje je zidano v kolonialnem stilu.

Ker nima kuharice, se sam hitro zavrti v kuhinji in nama pripravi večerjo. Pri večerji mi s ponosom in ljubeznijo govori o svoji župniji. Sedaj šteje 15.000 prebivalcev. Preje je bila kmečka, sedaj pa je že pretežno delavska. Ob koncu tedna prihaja v kraj tudi veliko ljudi iz Buenos Airesa v svoje vikend-hiše. Ob nedeljah so tri maše v farni cerkvi, ki se jih udeležuje kakih tisoč vernikov, se pravi približno deset odstotkov ljudi, ki jih veže nedeljska dolžnost. Odstotek je precej višji od povprečnega v Argentini na splošno, saj je znano, da je povprečje nedeljnikov tukaj le pet odstotkov.

Kolikor je ljudi v samem mestecu, nimajo večjih socialnih problemov. Pač pa je nastalo v bližini v zadnjih letih zasilno naselje, kjer je veliko revščine.

Glede etničnega izvora faranov je tudi Pontevedra kozmopolitska. Skraja je bila baskovsko-francosko naselje. Sedaj pa je veliko Portugalcev, ki so v verskem pogledu dobri ljudje, veliko je tudi Špancev in Italijanov, precej pa tudi Paragvajcev, Japoncev in Bolivijancev ter priseljencev iz argentinske notranjosti, zlasti iz province Entre Ríos.

Ko je prišel na faro l. 1954, je obhodil vse kraje in obiskoval družine, sedaj pa ni več mogoče, ker število ljudi narašča in na fari je vedno več dela. Krsti, priprava na sveto obhajilo in birmo, stik z ljudmi, ki prihajajo v župnišče zaradi raznih zadev, verskih in svetnih, napolnjuje ves čas.

V 12 km oddaljenem novem naselju je napravil kapelo, kjer je ob nedeljah maša in katekizem. Pri katehizaciji mu pomagajo poleg redovnic tudi dekleta katehistinje, v pomoč sta mu tudi dva farna semeniščnika, ki sta v prostem času rada v župnišču in njemu na razpolago.

Iz govorjenja vidim ljubezen do faranov in navezanost na faro. Saj težav ne manjka, tudi vidnih trajnih uspehov ni toliko, kot bi človek želel, vendar se stanje počasi in postopoma le zboljšuje. Večletno požrtvovalno življenje in delovanje budi pri vernikih spoštovanje in hvaležnost ter jih približuje Cerkvi. Jehovci kljub velikim prizadevanjem ne dosežejo dosti.

Pogovor se dotakne tudi preteklosti. Zvem, da je bil rojen na trdnem kmečkem gruntu v vasi Strahinj blizu Naklepa pri Kranju. Gimnazijo je študiral v Škofovih zavodih in bil posvečen v duhovnika l. 1942. Ker je bila tedaj Gorenjska pod Hitlerjevo zasedbo, ni mogel peti nove maše v domači župniji. Opravil jo je v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Ljubljanska škofija je posredovala pri papežu, da je sedem novomašnikov odšlo pastirovat v tržaško-koprsko škofijo, dva pa v Gorico. Dve leti je upravljal podružnico Črni Kal, ki je spadala pod župnijo Predloka. Ko so Nemci in fašisti požgali vas, je rešil svojo cerkev požiga. Pozneje je bil med talci, a ušel in se rešil na prvo soboto. Škof ga je imenoval za kaplana na fari Škedenj, a Italijani so protestirali in škof se je vdal ter preklical nastavitvev. Tedaj se je vrnil v Ljubljano.

Maja 1945 se je s tisoči rojakov umaknil pred komunisti na Koroško. Begunskih let ni preživel v taboriščih, temveč je ves čas pomagal po farah na Koroškem. Veliko je sodeloval s patrom Odilom pri češčenjih, duhovnih vajah in misijonih.

L. 1948 je odšel s sedmimi drugimi duhovniki v Čile, kjer pa je ostal le eno leto. Nato se je odločil za Argentino in bil zaporedoma za kaplana na župnijah v Tigre, v Lanusu in Villa Ballester.

Sedaj je že sedemnajsto leto v Pontevedra. Tu je pognal korenine, se nekako umiril in tudi živčno okrepil. Ali bo ostal do konca? Bog ve. Pot duhovnika-begunca je nepreračunljiva in polna presečenj. Pri svojih skoraj petinpetdesetih letih je kljub tako težki življenjski poti še ves mladosten in neugnan ter poln načrtov.

J. Š.

PAPEŽ IMA PRAVICO IMENOVATI ŠKOFE

Kardinal Bernhard Alfrink je v holandski televiziji odločno zanimal, da bi bilo kako nasprotje med Svetim sedežem in holandskimi katoličani. Različna so mnenja le o tem, kaj bi danes moglo najbolj koristiti Cerkvi, je izjavil kardinal Alfrink, primas katoliške Cerkve v Holandiji.

Med svojim bivanjem v Rimu je bil kardinal Alfrink dvakrat pri svetem očetu. Ko se je vrnil iz Rima, je prinesel vsem holandskim katoličanom prisrčne pozdrave svetega očeta. Povedal pa jim je tudi, da je papež Pavel VI. zelo vznemirjen in v resnih skrbih zaradi nezvestobe in nepremišljenosti nekaterih duhovnikov in katoličanov po vsem svetu.

Papež je v Rotterdamu imenoval za škofa prelata, ki ni bil vsem vernikom všeč. Vprašali so kardinala Alfrinka, kakšno mnenje ima o tem. Kardinal je izjavil, da ima pravico imenovati škofo papež. Na nek način bi mogli pri izbiranju škofov sodelovati tudi verniki. V Vatikanu preučujejo to možnost in iščejo način, po katerem bi mogli tudi navadni verniki sodelovati pri reševanju važnih vprašanj sedanjega cerkvenega življenja.

Film:

BITKA PRI WATERLOOJU

Lansko leto smo gledali v argentinskih kinodvoranah drugi del filma „Vojna in mir“, ki ga je v zadnjem času posnel po Tolstojevem romanu na filmski trak ruski filmski direktor Sergej Bondarčuk z vso epsko širino v zgodovinsko verjetnostno rekonstrukcijo.

Sedaj imamo priliko, da gledamo na filmskem platnu prikaz waterlooske bitke, ki ga je tudi pripravil Bondarčuk. Film, ki traja 128 minut in je stal 26 milijonov dolarjev, je bil filman delno v Italiji, delno pa v Ukrajini in je italijansko-ruska koprodukcija. Rdeča armada je posodila 20 tisoč vojakov, 3 tisoč konj in vojaške strokovnjake, ki so nadzirali filmanje vojnih spopadov s strateškega vidika.

Napoleonov lik je bil že večkrat prikazan v filmu. Med drugimi so ga interpretirali Jean-Louis Baurault, Charles Boyer in Marlon Brando. Tokrat igra Napoleona Rod Steiger, ki ga poznamo iz filma „Doktor Živago“, v katerem je igral vlogo malopridnega Komarovskega. Čeprav nima večje zunanje podobnosti z Bonaparte-

jem, je podal njegovo podobo s pripravo in vso prepričljivostjo. Vojvodo Wellingtona, poveljnika angleške armade in waterlooskega zmagovavca igra Kanadčan Christopher Plumer, ki je v romantičnem filmu „Moja pesem, moje sanje“ (v Arg. „La novicia rebelde“) igral barona von Trappa. Ludovika XVIII. igra v kratkem prizoru Orson Welles. Tudi druge važnejše vloge so zaupane odličnim igralcem.

Pravzaprav je pa glavna vloga v filmu bitka sama, priprava nanjo in njen potek in konec. Film namreč ne slika toliko življenjskih usod posameznikov, ne išče neke psihološke poglobitve, ampak razkriva pred gledavci osemno in pretresljivo fresko bojnih noličan, kjer se je odieralo strahotno krvava in za nadaljnji razvoj dogodkov v Evropi odločilna bitka.

Film pokaže najprej Napoleona v njegovem izgnanstvu na otoku Elbi, kjer je bil s svojimi tisoč vojaki, potem ko se je zaradi težkih razmer v Franciji odovedal cesarstvu. Ko vidi, da Francija pod Ludovikom XVIII. ne celi

preteklih ran, ampak da zgublja svojo čast pred sovražnimi deželami, se odloči, da se vrne in jo popelje do moči in sijaja. Ko se vrača s svojimi vdanimi tisoč vojaki, se vojska, ki jo je Ludovik XVIII. poslal nadenj, premisli in preide na njegovo stran. Okličejo ga spet za cesarja.

Skoraj dve uri gledamo potem samo vojskovanje, ki je tehnično sijajno prikazano. In čeprav vemo za konec dogajanja, čeprav vemo že vnaprej za končni poraz Napoleonove vojske in njegov osebni vojaški zaton, sledimo dogajanju na platnu z zanimanjem in tudi s prizadetostjo. Pisane, živobarvne uniforme, bobnarji, topovski ogenj na bojišču, razdejanje, pokončavanje tisočev človeških

življenj, vse se zliva v tragično, kruto in nesmiselno podobo krvave bitke kot sredstva za reševanje mednarodnih problemov.

Film je napravljen profesionalno. Kratek prizor plesa na belgijskem dvoru razkazuje razkošje in dober okus, scene s posamezniki so prepričljive, nenavadno prepričljive in pretresljive pa so množične scene vojskovanja. Kot zgodovinska rekonstrukcija waterlooske bitke je film uspel. Fotografija Armanda Nannuzija je odlična, tudi scene v dežnem naliivu ali jutranji zori in večernem mraku. Primerna je tudi spremna glasba, ki sta jo skomponirala Ovinikov in Josephs, dirigiral pa Nino Rota.

J. Š.

Rod Steiger v vlogi Napoleona.

POZNI POKLICI

Jezus je povedal priliko o delavcih v vinogradu: Nebeško kraljestvo je podobno hišnemu gospodarju, ki je šel zjutraj zgodaj najemat delavcev za svoj vinograd. Pogodil se je z njimi po denarju na dan in jih poslal v vinograd. In šel je ven okrog tretje ure (po naše ob devetih dopoldne) in videl druge stati na trgu brez dela. Tudi tem je rekel: Pojdite še vi v vinograd in kar bo prav, vam bom dal. In so šli. Okrog šeste in devete ure je zopet šel in storil prav tako. Zadnje je najel ob enajsti uri (po naše ob petih popoldne) (Mt 20).

Bog najema sodelavce ob vsakem času življenja. Največkrat jih kliče že ob svitu življenja v otroških letih. Nekatere pa šele pozneje, ko že imajo drug poklic. To so „pozni poklici“, ki prej niso ču-

tili želje za duhovništvom, in njim sorodni „zapozneli poklici“, ki so že prej čutili duhovniški poklic, a ga niso mogli uresničiti zaradi pomanjkanja sredstev ali težav pri šolanju, zaradi nasprotovanja domačih in podobnih razlogov.

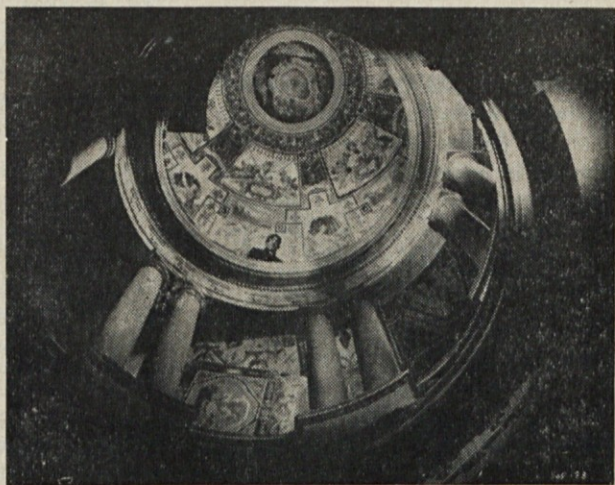
Tudi takšni poklici so pravi, od Boga dani poklici, od katerih ima Cerkev veliko korist. Vedno jih je bilo v katoliški Cerkvi. Od apostolov, ki so sami „pozni poklici“, vse do danes. Npr. sv. Ambrozij, milanski škof in cerkveni učenik, prej cesarski namestnik. Sv. Avguštin, škof in cerkveni učenik, prej govornik. Od slovenskih blagovestnikov je bil sv. Metod prej v vojaški službi. Dramatik Calderón de la Barca, eden najplodovitejših pisateljev sveta, je s petdesetimi leti življenja za-

prosil za mašniško posvečenje. Mnogi redovni ustanovitelji so bili prej ljudje, ki so že imeli svoj ustaljen položaj v človeški družbi. Družba Jezusova na primer vsa temelji na poznih poklicih. Ustanovitelj sv. Ignacij Lojolski je bil prej dvorjan in vojak. S tridesetimi leti je sedel v šolsko klopi med enajstletne šolarčke v latinski šoli. Njegov najboljši prijatelj sveti Frančišek Ksaver je bil prej slaven profesor na vseučilišču v Parizu. Sv. Frančišek Borgia, tretji general Družbe Jezusove, je bil prej katalonski podkralj. Pozni poklic je tudi sv. Klement Hofbauer, apostol Dunaja.

Zlasti pa raste število poznih poklicev v zadnjih časih. Trygve Lunden, švedski strokovnjak za srednji vek, je postal katoličan, nato duhovnik. Urban Gross, ki je med zadnjo vojno pilotiral lete-

čo trdnjavo, je postal dominikanec in misijonar v Sokoto v Afriki. Take in podobne novice prihajajo od vseh strani. Ta zdravnik, oni profesor ali inženir se je odločil za lepši in plodovitejši poklic. Nekateri že govorijo o našem stoletju kot „stoletju poznih poklicev“.

Kako se vzbudi pozni poklic? Kardinal Gilroy iz Sidneya v Avstraliji je imel skrbne starše. Dobro so ga vzgojili. Ni mislil na duhovništvo, ampak na sveten poklic. Ni slutil, da ga Bog vodi po ovinku drugam. Postal je poštar in telegrafist. S poklicem je bil zelo zadovoljen. Izbruhnila je prva svetovna vojna. Ladje za prevoz vojaštva so potrebovale osebja za zvezo. Prostovoljno se je javil kot telegrafist na ladji. Potovanje na morju ga je navdušilo. 25. aprila 1915. leta se je začel zavezniški napad na morsko ožino pri Gali-

Cerkev
sv. Petra
v Rimu.

poliju. Gilroy je z ladje opazoval divjanje bitke, poslušal grmenje topov, eksplozije granat, regljanje strojnic, vmes pa gledal uboge bežeče človeške postave. — Prišlo mu je do zavesti, kako malo more človek odločati o svoji usodi. Desettisoči tamle na bregu si prizadevajo z vsemi tehničnimi dosežki, da bi uničili druge desettisoče, ki jim niso nikdar nič hudega storili, ki jih sploh ne poznajo... Ker more vsak od nas priti v podoben položaj, je brez dvoma edino razumno poskrbeti za večno zveličanje duše, pa naj se na zemlji dogodi kar koli.

Vrnil se je v Avstralijo v poštno službo. Toda resne misli so delovale še naprej. Vsaj tedensko je hodil k spovedi in skoraj dnevno k obhajilu. Dokler ga ni neke sobote njegov stalni spovednik vprašal: „Ste že kdaj mislili, da bi postali duhovnik?“

Presenetilo ga je. Po kratkem premoru je odgovoril: „Da, toda ko sem premislil, sem to misel odgnal iz glave.“ — „Čemu?“ — „Ker se čutim popolnoma nesposobnega in nevrednega.“ — „Nihče ni vreden in vendar Bog kliče ljudi v to službo. A kar se tiče sposobnosti, se jih da pridobiti z dolgoletno izobrazbo v semenišču.“

Spovednik je povabil mladega moža, naj zadevo preudari in če najde za vredno, naj se pri njem zgłosi v župnišču. Ni bilo treba dolgo čakati. Nič na svetu ga ni tako vleklo, kot da bi smel posvetiti

življenje Bogu, samo če sme. Postal je duhovnik, nadškof, kardinal. A tistega spovednika se še danes hvaležno spominja kot največjega dobrotnika svojega življenja.

Po ameriško pester in slikovit je bil poklic newyorškega kardinala Francisa Spellmana. Že s šestimi leti si je služil kruh kot raznašalec časopisov. Nato je postal mehanik. S šestnajstimi leti je iz starih delov, ki jih je dobil na odpadu, sestavil prvi avtomobil. S sedemnajstim letom je bil šofer na avtobusu. Z osemnajstim letom je bil priznan boksar. Šele zdaj je odkril lepši poklic in ga z neverjetno podjetnostjo uresničil. Kot mlad duhovnik je izvrstno organiziral romanja v Rim, kamor je dovažal cele ladje romarjev. V Rimu so postali pozorni na podjetnega kaplana... Kmalu je postal škof in kardinal. Organiziral si je zelo moderno škofijsko pisarno: cel štab tajnikov, prevajalcev, telefonistov, strojepisk. Če je kam potoval, je sam vozil avto ali pilotiral letalo...

Z eno besedo: odlično se je znašel v sodobnem življenju. In to je glavna prednost poznih poklicev: možje, ki so že bili v življenju, ki poznajo življenje, se lažje vživijo v soljudi in v potrebe Cerkve v današnjem času.

In še eno prednost imajo: v zrelih letih so. Njihov poklic ne izvira iz mladostnega navdušenja, ki se hitro poleže, ampak iz trez-

nega in možatega premisleka. Prav nikake sile jim ni. Za življenje so že preskrbljeni. Odločijo se za duhovni poklic iz čistega idealizma. Zato so zanesljivi. Domovi za vzgojo poznih poklicev imajo tudi po osemdeset in še več odstoten uspeh!

Ne smemo pa prezreti težav pri poznih poklicih. Prva je v tem, da starejši človek teže obvlada študij; druga pa, da se teže prilagodi cerkveni disciplini. Nikakor torej ne drži, da je že vsak kreposten mož sposoben za duhovniški poklic. Mora biti dovolj nadarjen in tudi po značaju mora biti zdrav, odločen, uravnovešen in gibčen. O tem sodijo seveda predstojniki.

Gotovo so tudi pri nas mladi neporočeni možje, ki bi se želeli posvetiti službi duš. Celotno poročeni, ko enkrat vzgoje otroke, imajo možnost, da vstopijo v duhovni stan, kot je storil pravkar omenjeni sv. Frančišek Borgia, prej z leden družinski oče.

Po nekih deželah zadnje čase veliko delajo, da vzgoje pozne poklice. V Barceloni v Španiji prihaja ena četrтина duhovnikov iz takih domov, v Seville ena petina, v Franciji 15 odstotkov. Pred kratkim so v Milanu v Italiji odprli novo semenišče za pozne poklice. V Nemčiji so imeli nič manj kot 18 takih zavodov z okoli 2.000 dijaki, v Franciji 15 z okoli 800 dijaki, v Belgiji 7 z 200 dijaki, na Nizozemskem in v Avstriji po 6, v Angliji 5 in tako dalje. M. Ž.

PAVEL VI. O ČISTOSTI

Zelo lepo je: biti čist. Čistost človeka ne usužnjuje, ampak mu prinaša rešitev, svobodo. Ne dela človeka manjvrednega, ampak ga dviga in poveljuje. Pregarja bojazljivost in tankovestnost. Njen sad je zrelost v presojanju in oblast nad samim seboj. Ne prezira resnosti življenja, pogloblja spoznanje in ga varuje okuženja. Človeka rešuje nižin boleznega pokvarjenega življenja in mu dviga pogled v nebo. Vsem, ki so izgubili poštenje, odkriva vire in poti do poboljšanja, kesanja in spreobrnjenja. Čistost je podlaga pristne nadnaravne ljubezni in vodnica v nebeško kraljestvo.

Gospod nas je učil moliti: „In ne vpelji nas v skušnjavo.“ Če hočemo biti deležni velikonočne skrivnosti, se moramo varovati zapeljevanja mesa znotraj in zunaj, zlasti v srcu, ki je vir vsega slabega in dobrega, ki smo ga zmožni. Varovati se moramo tudi zla, ki je v našem okolju.

Danes ljudje mnogo govore o očiščenju okolja, kjer se razvija naše telesno življenje. Vsak človek ima dušo, ki je več vredna ko ves svet. Vsak človek je tudi božji otrok. Zato je še bolj potrebno, da skrbimo za notranje, duhovno, нравno očiščenje, ki nam edino more zagotoviti življenje, ki se spodobi človeku in dostojanstvu božjih otrok.

Ali je laž zmeraj greh?

Včasih ne morem drugače, kot da se zlažem. Ali tudi v takem primeru grešim?

Včasih se res lahko nahajamo v takšnem položaju, da moramo izbrati med neresnico in med kakšnim drugim zlom. Tedaj moramo izbrati tisto zlo, ki ga v tistem trenutku smatramo za manjšega. Naj vam navedem en primer: če povemo resnico, bomo drugemu resno škodovali in tako žalili ljubezen do bližnjega in morda celo pravičnost (ker bi npr. opravljali); če pa skušamo bližnjega braniti, pa tega ne moremo drugače, kot da ne povemo resnice. Ne vemo, kaj storiti v takšnem primeru. Na obeh straneh vidimo greh. Tedaj storimo tisto, kar se nam zdi manjše zlo. Greha ne bo, ker nismo svobodni, da bi izbirali med zlom in dobrim, ampak je izbira samo med dvema zlima dejanjima. S tem pa nikakor ne maram reči, da laž ni nekaj slabega sama na sebi. Odgovoril sem le na vaše vprašanje, da namreč lahko pridemo res kdaj v takšen položaj, da moramo med enim in drugim zlom in če smo se odločili po pameti za neresnico, to ne bo greh. V vseh drugih primerih pa je laž greh in je za nobeno ceno ne smemo izreči, tudi če bi nas stalo

V
VPRAŠUJETE -
ODGOVORJAMO

karkoli. Tako so postopali mučenci, ki so raje šli v smrt, kot pa da bi si z lažjo rešili življenje.

Javna spoved

V naši cerkvi je župnik začel uvajati skupinske spovedi: priprava in zahvala sta že skupni (izpoved grehov in odveza se dajeta kot prej); bojim se že trenutka, ko bomo morali tudi grehe povedati javno. Ali more Cerkev kaj takega od človeka zahtevati?

Ne bojte se, tako daleč nikdar ne bo prišlo. Cerkev v vsej svoji zgodovini ni nikdar zahtevala, da bi se kdo javno spovedal svojih grehov in tega tudi ne more zahtevati, ker bi s tem dejansko odvrnila ljudi od tako potrebnega zakramenta, kot je sveta spoved. To ni samo moje osebno mnenje, ampak cerkvena dogma, ki je bila proglašena na tridentinskem koncilu (1545) in ki se glasi takole: „Če bi kdo trdil, da je tajna spoved duhovniku samemu, kakršno je Cerkev od začetka vedno imela in jo še ima, tuja ustanovi in naročilu Kristusovemu, ampak da je Moveška iznajdba, naj bo izobčen“ (14 seja). Spoved grehov torej v Cerkvi ne bo nikdar javna. Edino, kar je Cerkev včasih dovolila (ne ukazala), je bilo to, da je iz kakšnega posebnega razloga dovolila, da se je kdo javno spovedal kakšnega svojega greha, ker je to zaradi večje pokore sam želel. Da pa Cerkev uvaja skupinsko pripravo in zahvalo na spoved,

ima pa globok pomen: grešnik naj bi se zavedal, da se je z grehom pregrešil tudi proti Cerkvi, ne samo proti Bogu, kajti kot pravi sv. Pavel, če en ud trpi, trpijo z njim vsi drugi. Grešnik s svojim grehom v neki meri oškoduje celo Cerkev in je prav, da tudi javno pokaže svoje obžalovanje in pripravljenost škodo popraviti.

Širjenje krščanstva

Včasih se navaja kot dokaz za božji izvor krščanstva tudi njegovo čudovito hitro širjenje, zlasti v prvih stoletjih njegovega obstoja. Toda ali se ni npr. tudi komunizem izredno hitro razširil? V petdesetih letih si je osvojil več kot polovico sveta!

V teh kratkih vrsticah ne moremo pregledati vseh razlik med enim in drugim. Opozoril bi vas zato samo na nekatere razlike med enim in drugim. Zakaj se je komunizem tako hitro razširil? Predvsem zato, ker je našel za svoj „evangelij“ zelo ugodna, plodna in zrela tla. Obljuba zemeljskega raja, kjer bodo imeli vsi vsega v izobilju in kjer ne bo več razlik med bogatimi in revnimi, ki tako po pravici peče, je naravno navdušil zatirane in obubožane množice, pa tudi take, ki so imeli močno razvit čut za socialno pravičnost. Vendar pa pri tem ne smete pozabiti na sledeče: komunizem ima danes res več kot pol sveta pod svojo oblastjo, nima pa teh ljudi za-

se. V deželah, kjer vlada, ima le malo zares iskrenih pristašev, razen morda tistih, ki še verujejo v njegove neizpolnjive obljube in pa tistih, ki imajo materialno korist od njega. Potem komunizem tudi ne izbira sredstev za svoje širjenje: vse mu pride prav, kar misli, da bo učinkovito. Za njega je moralno to, kar je učinkovito. Nekaj drugega so končno komunistične obljube, nekaj popolnoma drugega pa je komunistična realnost.

Kako vse drugače je s krščanstvom! Krščanstvo ne obljublja raja na zemlji, temveč boj proti grehu in sebičnosti v lastnem življenju in prizadevanje za resnično ljubezen do bližnjega tudi za ceno svojih lastnih koristi in celo lastnega življenja. Zahteva vero v križanega Odrešenika in ne obljublja raja na tej zemlji, ampak šele na oni za tiste, ki bodo živeli po tej veri. Krščanstvo se ni širilo z ognjem in mečem, ampak s pridiganjem 12 preprostih ljudi. In vendar so ti preprosti ljudje začeli osvajati in spreobračati pokvarjeni rimski imperij. Čim globlje kdo spozna krščanstvo in njegovega ustanovitelja, tem bolj se navduši zanj in tem bolj ga vzljubi. Milijoni so dali svoje življenje za svoje versko prepričanje, in ne v boju proti sovražnikom Kristusa, temveč v prostovoljnem mučeništvu. Komunizem ni ustvaril ne svetnikov ne mučencev, krščanstvo pa lahko pokaže na stotisoče enih in drugih. Komunizem ni zboljšal duhovne ravni človeštva, ampak ravno nasprotno, krščanstvo pa svet notranje prenavlja.

Morda zdaj vsaj malo razumete, zakaj je širjenje krščanstva pravi moralni čudež, medtem ko je širjenje komunizma prav lahko naravno razumeti.

Potreba milosti

Ali se more človek brez milosti božje dvigniti iz greha?

Ne! Vstati od greha se namreč pravi, pridobiti si znova vse tisto, kar je kdo s smrtnim grehom izgubil. Človek pa s smrtnim grehom utрпи trojno škodo. Na duši dobi poseben madež, ki pa povzroči izgubo posvečujoče milosti. V človekovi naravi se povzroči nered: ker človek ni podvržen božji volji, zato je tudi vse ostalo v človeku zašlo v nered. In končno človek s smrtnim grehom zasluži večno kazen. Vso to trojno škodo pa more popraviti le Bog. Madež na duši more izbrisati le poseben okras duše, namreč posvečujoča milost božja, ki jo more v človekovi duši proizvesti le Bog. Tudi red v človekovi naravi se ne more znova upostaviti, da bi se namreč človekova volja podredila božji, če Bog te volje ne pritegne k sebi („Nihče ne pride k meni, če ga Oče, ki me je poslal, ne pritegne“). Pa tudi večno kazen more le Bog odpustiti, kajti le on je bil z grehom razžaljen in le on je naš končni sodnik. Iz vsega tega torej jasno sledi, da se človek more iz smrtnega greha dvigniti le z božjo milostjo. To-

rej ni grešnik tisti, ki se k Bogu spreobrne, ampak Bog se mora najprej obrniti k človeku in ga poklicati k sebi.

Časne in večne dobrine

V življenju je večkrat tako, da gre dobrim, kar zadeva časne dobrine, slabo, slabim po dobro. Ali se ne zdi to proti božji pravičnosti?

Časne in telesne dobrine so zares neke dobrine,, a zelo majhne v primeri z duhovnimi dobrinami, ki so veliko človekovo dobro. Božja pravičnost zato daje dobrim in krepostnim ljudem duhovne dobrine, od časnih pa le toliko, kolikor jim to pomaga za krepostno življenje. Bog v svoji pravičnosti noče pomehkčiti kreposti najboljših s tem, da bi jim dal preveč snovnih dobrin. Drugim namreč prav to, da imajo preveč snovnih dobrin, škoduje v njihovi duhovni blaginji, ker se ali prevzamejo ali pa svoje srce preveč navežejo na te dobrine in je nevarnost, da pozabijo na Boga. Zato Mo-dri v sv. pismu prosi Boga: „Gospod, ne daj mi ne revščine, ne bogastva, ne daj mi le primernega za življenje!“

Holandski katekizem

Smem brez pomislekov brati holandski katekizem?

Brez pomislekov, ne bi rekel. Če je imela najvišja cerkvena učiteljska oblast (od papeža imenovana kardinalska komisija) nekatere resne po-

misleke proti katekizmu, ne smete mimo tega dejstva. Holandski katekizem je sestavilo nekaj duhovnikov in laikov, ki nimajo nobene uradne učiteljske avtoritete v Cerkvi. Vrhovni učitelj v Cerkvi je papež sam ali pa škofje vsega sveta v edinosti s papežem. Zato bi Vam svetoval previdnost pri branju tega katekizma. S tem pa ne rečem, da ga ne berite. Veliko lepega in pravilnega je v njem, zlasti je zanimiv in hvalevreden način, kako na nov način približati modernemu človeku krščanske resnice. Na vsak način pa morate pri branju upoštevati opombe, ki jih je h katekizmu izdala kardinalska komisija, s katerimi je hotela popraviti nekatera mesta, ki niso čisto pravoverni ali ki bi vsaj lahko povzročila nejasnost, če že ne zmote v bravcu.

Dolžnost apostolata in komunizma

Ali sem se dolžan apostolsko udeistvovati v kakšni apostolski organizaciji kot npr. K.A. Marijini legiji, ali pa je dosti, da na kakršen koli način apostolsko delam?

Vsak kristjan je v moči krsta in birme dolžan apostolsko delati. Vam je ta dolžnost jasna in ste jo pripravljene tudi vršiti. Vaše vraščanje je le, ali morete tej dolžnosti zado-stiti tudi s samostojnim apostolskim delom, ali pa se morate nujno vklju-čiti v kakšno apostolsko organiza-cijo. Nikjer ne najdemo kakšnega cerkvenega dokumenta, kjer bi se kristjanom na splošno nalagala dolž-

nost biti včlanjen in delovati v kakšni apostolski organizaciji. Takšna dolžnost bi bila za mnoge tudi praktično neizvedljiva. Kako naj na pr. kakšna družinska mati ali oče, ki sta ves dan trdo zaposlena, eden doma ob veliki družini, drugi na delu zunaj, bosta še delovna člana kakšne apostolske organizacije? Takih primerov bi se dalo najti nešteto. Pa ne le zaposlitev, tudi drugi razlogi človeku lahko preprečujejo učinkovito delo v organizaciji. So temperamentni, ki bodo dobri apostoli kot posamezniki, ki pa jim je organizirano apostolsko delo psihološko pretežko. Menim, da nimamo pravice takšnih ljudi za vsako ceno hote ukleniti v organizirano apostolsko delo. Morda bo še sčasoma sam našel način, kako se brez posiljevanja svojega temperamenta more vključiti v kakšno organizacijo. To pa nič ne govori proti načelni ugotovitvi, da ima organizirano delo svojo učinkovitost, ki jo pogosto posamično delo ne more doseči. Zaključek torej: vsak naj dela apostolsko tam in tako, kjer misli, da bo ob upoštevanju vseh okoliščin več storil za božje kraljestvo na zemlji.

Pri umirajočem

Umirajočemu narekujemo rahlo, pa razločno in počasi besede, da jih ponavlja ali vsaj z nami misli: Jezus, Jezus, Jezus! V tvoje roke izročam svojo dušo. Jezus, usmiljenje. Jezus, ljubim te nad vse, Jezus, žal mi je, da se te žalil. Sveta Marija, prosì zame!

Mašni štipendij

Se vam ne zdi, da duhovniki trgujejo v nekem smislu s svetimi stvarmi, ko sprejemajo štipendij (vsoto denarja) za sveto mašo?

Najprej je treba vedeti, da dar, ki ga duhovniki prejmejo od vernikov, ni cena za sveto mašo. S tem ne plačajo svete maše, ker bi bila bogokletna že sama misel, da se da sveta maša ocenjevati v denarju. Mašni štipendij je podpora, ki jo verniki dajejo svojemu duhovniku ob priliki svete maše (ne pa za sveto mašo).

To podpiranje in vzdrževanje duhovnikov pa je popolnoma v skladu s tem, kar pravi sv. pismo: „Ne veste, da tisti, ki opravljajo sveta opravila, živijo od oltarja in da tisti, ki služijo oltarju, na oltarju tudi deležijo. Tako je uredil Gospod za tiste, ki oznanjajo evangelij: naj od evangelija tudi živijo“ (1 Kor 9, 13-14).

AKU

PRED SINODO V VATIKANU

Svet stalnega sinodalnega tajništva se je tretjič sestel 11. januarja 1971 v Rimu. Na seji je bilo navzočih od 15 članov sveta 13 članov. Po seji je papež Pavel VI. sprejel svet sinodalnega tajništva v avdienco.

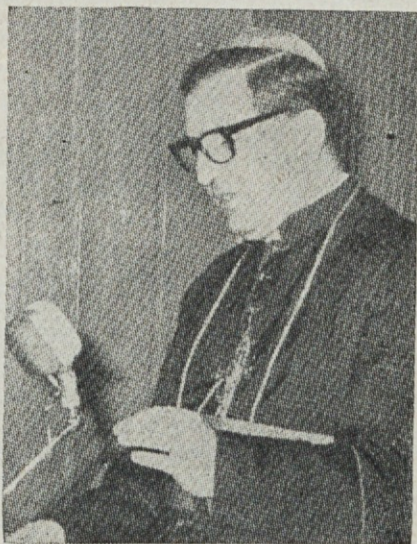
Na tej seji je sinodalni svet pripravil osnutke, ki jih bo predložil v pretres bodoči sinodalni skupščini, ki naj bi se sestala 30. septembra letos. Te predloge bodo dokončno določili na četrti seji sinodalnega tajništva, nato jih bodo razposlali po svetu škofovskim konferencam, da bodo mogle sporočiti sinodalnemu tajništvu svoje pomislike, pripombe ali protipredloge. V Franciji bo izredna plenarna škofovska skupščina o binkoštih razpravljala o sinodalnih osnutkih, nato pa bo izvolila svoje zastopnike na sinodi.

Dva izmed različnih osnutkov razpravljata o pravičnosti v svetu in o duhovništvu. Ko je papež Pavel VI. sprejel v avdienco čla-

ne stalnega sinodalnega tajništva ob priliki njegovega sestanka v Rimu, je posebno poudaril važnost drugega osnutka, to je, o duhovništvu.

„Skušnja zadnjih let,“ je dejal papež, „je potrdila važnost naukov II. vaticanskega cerkvenega zbora, to se pravi, potrjuje dejstvo, da tako zaželena obnovitev vesoljne Cerkve v glavnem zavisi od duhovniške službe.“ Temu, za Cerkev tako važnemu vprašanju, so zadnja leta posamezne škofovske konference, mnogi teologi in učitelji duhovnega življenja posvetili mnogo študija in razmišljanj. Zato je primerno, da bližnja sinodalna skupščina smatra duhovniško službo za prvo in najvažnejše vprašanje.

L. M.

Tajnik sinode — poljski škof

Kristus - kruh življenja

Naš božji Zveličar je za časa svojega bivanja na zemlji mnogim vrnil življenje. Tako je obudil Lazarja, Jajrovo hčer in mladeniča iz Najma. Neštetim drugim je vrnil telesno zdravje. Vendar namen njegovega poslanstva na zemlji ni bil ta. Če bi ga hoteli vprašati za kratko življenjsko geslo, ki je bil zadnji vzrok, da je zapustil Očetovo naročje in prišel na svet, bi prav gotovo slišali besede, ki jih je povedal v priliki o dobrem pastirju: „Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju“ (Jan 10, 1).

V teh kratkih, a pomembnih besedah je tudi vse povedano. Zato se je torej Sin božji učlovečil, zato je učil tudi vse množice, zbiral učence okrog sebe, mučil svoje telo po trdih poteh Galileje, Samarije in Judeje, v čudežih razsipaval moč svojega božanstva. Zato je tudi sprejel nase vso žalost in troljenje od Oljske gore do Kalvarije ter prelil svojo kri do poslednje kaplje ter končno od mrtvih vstal. Da bi torej imeli življenje, in sicer v vsej obilnosti. Tisto življenje, ki ga je imel od vsega nočetka pri Očetu, ko je „Beseda bila

pri Bogu in Bog je bila beseda“ (Jan 1, 1). To skrivnostno življenje božje Besede pa ni bilo samo sebi namen, ampak je prekipevalo do najvišje stopnje, ko „je vse po njej nastalo in brez nje ni nič nastalo, kar je nastalega“ (Jan 1, 3). To božansko življenje se je torej takorekoč prelilo v življenje vseh živih bitij na svetu. Še posebno pa je postalo življenje luč vseh človeških otrok. Tako namreč evangelist Janez nadaljuje svojo čudovito himno o Besedi: „V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi in luč sveti v temi...“ (Jan 1, 4-5).

Vsako zemeljsko življenje je torej dano od zgoraj, je odsev neizčrpnega življenja v Bogu. Je pa še drugo življenje, ki ne more biti samo odsvit resničnega življenja, ampak je življenje samo, ki se razliva od Očeta v človeške otroke, „da postanejo otroci božji“ (Jan 1, 9) in se razodeva in daje „njim, ki vanjo verujejo, ki se niso rodili iz krvi ne iz poželenja mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga“ (Jan 1, 13). In to prekipevajoče življenje, ki vse oživlja in osrečuje, ta večna „Beseda je me-

so postala in med nami prebivala... polna milosti in resnice" (Jan 1, 14).

In da bi to življenje posredoval vsem ljudem vseh časov in krajev, ni božji Zveličar prišel le za *nekaj let* na svet, ampak je hotel med nami ostati do konca sveta v zakramentu so Rešnjega Telesa. In da bi nazorno pokazal, kako se to nadnaravno življenje daje in ohranja, je Jezus govoril o sebi kot živem Kruhu, ki je prišel iz nebes, podobno kakor pšenični kruh daje

in ohranja naše naravno življenje. Tako namreč govori v Kafarnamu, ko obljublja ta zakrament življenja: „Kruh božji je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje... Jaz sem kruh življenja... Jaz sem živi kruh... Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj... Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega..., ne boste imeli življenja v sebi... Kdo jé ta kruh, bo živel vekomaj...“ (Jan 6, 34). In še in še govori Janez v 6. poglavju svojega evan-

Spet bo
praznik
presvetega
Rešnjega
Telesa

gelija o tem čudovitem razodetju Gospodovem.

Res je, da je Kristus na veliki četrtek ustanovil najsvetejši Zakrament tudi zato, da bi bival med nami kot Bog in človek. Vendar glavni namen to ni. Saj v prvih časih krščanstva niso niti hranili sv. Rešnjega Telesa, kakor mi danes, v tabernaklju. Niti ni glavni namen tega zakramenta, da Gospoda mólimo v monštranci izpostavljenega in prejmemo njegov blagoslov. Take pobožnosti so bile uvedene šele v zadnjih stoletjih in jih kristjani prej niso poznali. Vzhodni Cerkvi je taka pobožnost še danes tuja. Važnejši namen ustanovitve sv. Rešnjega Telesa je skrivnostno, nekrvavo darovanje Gospodovo na naših oltarjih v spomin njegove krvave žrtve na križu. Zadnji razlog in glavni namen pa je razviden iz dejstva, da je bila Evharistija ustanovljena v podobah jedi in pijače. Jedl in pijača pa nista zato, da bi se samó nekje hranili kakor za spomin, ampak zato, da ju uživamo ter si tako ohranjujemo telesno življenje. Enako nam je Evharistija v glavnem za to, da jo zauživamo ter si tako ohranimo *duhovno življenje*. In kakor mora človek, ki ne zauživa več telesne hrane, umreti, tako je tudi Kristus zapretil: Če ne boste jedli mojega telesa in pili moje krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Torej je Kristus naše življenje, pravi Kruh življenja.

To nadnaravno življenje ne jemlje ničesar našemu naravnemu življenju in ga tudi ne spreminja v svoji biti in zgradbi, v njenih zakonitih zahtevah in dolžnih odnosih do drugih ljudi. Nasprotno, dviga in plemeniti ga, podpira v njegovih dobrih osnovah in ga prenese na stopnjo višje, v nadnaravni red.

Zato pa ima od tega korist vse naše človeško udejstvovanje. To božje življenje v nas posvečuje zakonito ljubezen in vsako delo očiščuje in poživlja človeške radosti, nas podpira v hudih bojih, spodbuja k plemenitemu dejanjem, posvečuje socialni čut in ljubezer, odpira srce k upanju in nas krepi za zadnjo pot. Saj bo to nadnaravno življenje prišlo do polnega zagona in sijaja šele onkraj groba.

To skrivnostno, a vendar resnično življenje prihaja od Kristusa in k njemu tudi vodi. On je Glava odrešenega človeštva, ki je z njim združeno v skrivnostnem telesu, kakor so udje združeni z glavo, ko od nje prejemajo svojo moč. „V enem Duhu namreč smo bili mi vsi krščeni v eno telo. naj homo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni“ (1 Kor 12, 13) — piše sv. Pavel Korinčanom.

Sv. Rešnje telo — hrana za večno življenje

Temu življenju je torej Kristus začetek in konec. On nam ga je zaslužil s svojo krvjo in smrtjo.

„S smrtjo nam je zaslužil življenje“ — poje Cerkev v velikem tednu. Toda še preden je odšel na pot križa, je že na veliki četrtek mislil, kako nam bo to življenje ohranil. Tista čudovita iznajdba, vredna samega Boga, ki je sv. Rešnje Telo, je približala nebesa zemlji in človeštvu vrnila izgubljeni raj. In da bi človeškemu okusu približal to skrivnostno hrano, si jo je zamislil kot vsakdanjo jed in pijačo, kruh in vino. S tem je zadostil tudi najvišji želji človeškega srca, ki hrepeni po kar se da tesnem združenju z Bogom. Saj je vendar resnica, da vsak človek nosi v sebi idejo vsemo-gočnega Boga Stvarnika. Obenem se pa tudi zaveda svoje nebogljivosti in slabosti, ki jo hoče vsaj deloma odpraviti s tem, da uživa od božanstva. Že v starih časih so izražali to željo Judje in tudi poganski narodi, ko so jedli bogu oziroma bogovom ali malikom darovane ali posvečene jedi. V naši veri pa se nam Bog sam daje v hrano. To je velikonočno Jagnje, ki mu ni bila dovolj enkratna krvava žrtev do izničenja na Kalvariji. To skrivnostno izničenje Vsemo-gočnega se na čudovit način obnavlja, ko ubogi zemljan pristopi k božji mizi, da uživa od samega Boga, ki se mu daruje. Od tega skrivnostnega srečanja se dviga človek junak, usposobljen, da še sam postane žrtev in nosilec življenja. Kajti užival je od kruha življenja, ki rodi device in apostole.

Če kdaj, je morda prav danes življenje kristjana življenje najbolj pristnega junaštva. Kristjanu danes morda ne bo potrebno prelivati kri kot nekdanj mučencem, čeprav taki časi še niso minili. A bistvo krščanstva je in ostane mučeništvo, čeravno mučeništvo srca, ko vsak dan, vsak trenutek postavlja pred kristjana zahtevo, da sam sebe spet in spet polaga na oltar kot žrtev, ko sebe in svoje strasti pribija na križ, da bi na njem mogel umreti stari človek po krvi in mesu ter vstati novi človek po pravici in resnici. Vsak hip življenja zahteva od kristjana novega junaštva in novih dokazov zvestobe Kristusu, ki ga je poklical kot izvoljeno posodo, podobno kot nekoč Pavla, ter mu razodel, „koliko bo moral trpeti za njegovo ime.“ Zakon življenja zahteva, da se mora mladika krčevito držati trte, da ostane v rasti in daje sadov o svojem času. Tega tudi kristjan atomske dobe ne bo zmožel brez krepke in tečne hrane, ki mu jo nudi Evharistija. Zato je v njegovo korist, da seže po tem kruhu, reže od tega hleba, ki mu zagotavlja življenje, in tako obnavlja v sebi duhovno pomlad, ki ne mine, ki se nadaljuje v večno pomlad, kjer bo večno Sonce pravice in resnice pripravilo čudovito srečo božjih otrok, tistih otrok, ki so šli skozi tuzemsko življenje okrepčani s tem istim kruhom, ki se pretaka v večno življenje.

Dr. Angel Kosmač, Rim

NASILJE V GUATEMALI

Zaradi nasilja, ki se je razbesnelo v državi Guatemala, so ondotni škofje 5. februarja 1971 naslovili na gvatemalsko ljudstvo pomirjevalno okrožnico, v kateri slovesno izjavljajo, da kot kristjani obsojajo in zavračajo nasilje v prav vseh oblikah. Tako nasilje teh, ki zatirajo in izkoriščajo so-državljanke, jih zavirajo, da se ne morejo dvigniti in opomoči; nasilje onih, ki druge strahujejo z različnimi grožnjami in s surovo silo; tako nasilje onih, ki ga organizirajo in vršijo pripadniki katerega koli nazora ter se poslužujejo pri svojih podvigih pogubnih sredstev, kot so sabotaža, ugrabitev, rop, zahrbtni umor; enako nasilje tistih, ki zlorabljujejo predvalnice, politične shode, ljudska zborovanja, stanovska združenja zato, da sejejo mržnjo in sovraštvo med stanovi; nič manj ne obsojajo škofje nasilja, ki že v mladostni dobi vzbujajo in netijo v mladih srcih gotove predstave v kinu, televiziji, v mladinskih listih in revijah.

Z modrimi in preroškimi besedami napeža Pavla VI. škofje priznavaio, da se mnogi ljudski sloji dostikrat nahajajo v bednih razmerah, da krivica, ki jo morajo trpeti, vpije do neba. Kadar narodi nimajo najpotrebnejših živilienskih sredstev in so prisiljeni živeti v toliki odvisnosti, da zavira osebno pobudo in odgovornost, kakor tudi možnost napredovati v gospodarskem, družbenem, kulturnem in političnem živ-

ljenju, tedaj nastaja za tlačene sloje huda skušnjava, da s krvavim nasiljem maščujejo krivice storjene proti njihovemu človeškemu dostojanstvu (Populorum progressio. n. 31).

Žal, da se je skušnjava, o kateri govori v okrožnici sv. oče, uresničila v naši deželi. Toda ne smemo pozabiti, da nasilje rodi vedno nove krivice, novo neuravnovešenost in nove družbene razlike.

V teh težkih urah, ki jih preživlja gvatemalsko ljudstvo, se moramo spomniti, da je Bog človeka ustvaril po svoji podobi in sličnosti. Bog je oče vseh, zato smo si vsi ljudje bratje med seboj. Po božji podobi ustvarjen človek nosi v sebi božjo klico, ki nagiblje in vabi, da začne razgovor z Bogom in se z Njim popolnoma združi. Zato je vsako človeško življenje, tudi najnižje in najbednejše, v božjih očeh neizmerna vrednost. Tako prav nobena osebna korist ne more postati tako važna in toliko vredna, da bi bilo za obrambo in ohranitev ali pa za pridobitev take koristi, dovoljeno uničiti eno samo človeško življenje. Človeško življenje je luč, ki jo je Bog prižgal in samo On jo sme ugasniti.

„Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj“ (Jan 13. 34). To je Kristusova beseda. Naša velika moč mora biti ljubezen, ki ima svoje korenine v medsebojnem razumevanju, razgovoru, vzajemnosti in predvsem v pravičnosti.

Najmanjša mera ljubezni je pravičnost. Ni vreden krščanskega imena, kdor snuje, izvršuje, plačuje, prikriva ali odobrava usmrtitev enega svojih bratov, pa naj bi bil kakršnegakoli nazora, družabnega sloja ali katerekoli politične preteklosti.

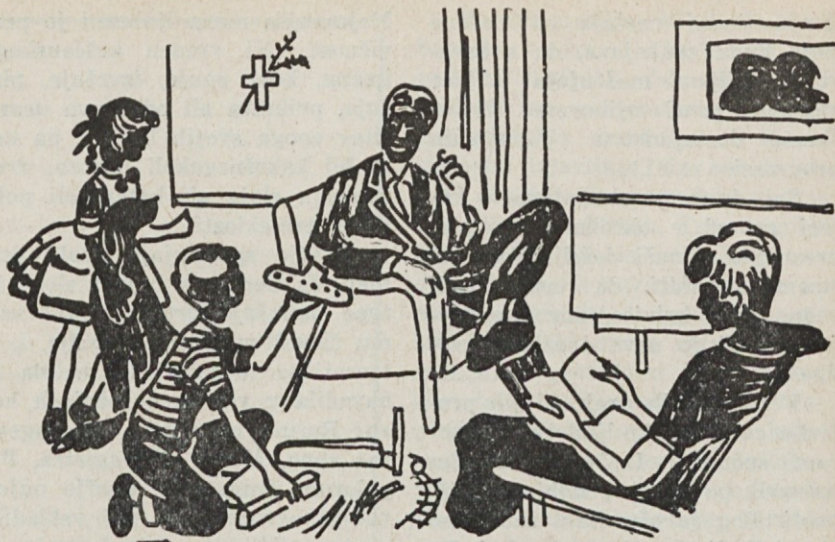
Škofje spominjajo svoje vernike, da Cerkev v boju z zlom, ki tepe današnjo družbo, nudi vsemu človeštvu uspešno orožje, t. j. teoretična in praktična načela in navodila v važnih okrožnicah kot so: Rerum novarum, Quadragesimo anno, Mater et Magistra, Populorum progressio. Škofje nujno vabijo vernike, da naj vskladijo svoje mišljenje, prizadevanje in delovanje po smernicah teh papeških okrožnic, katere niso smernice nasilja, temveč smernice pravičnosti in vzajemnosti.

Napredek je novo ime za mir. Zato odobravamo in blagoslavljamo vsako pobudo, ki stremi za dosego celotnega razvoja in napredka gvatemalskega ljudstva. Na ukaz vere in ljubezni sleherni dan gradimo mir (Oss. Rom.).

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi spoštovali in vredno prejeli zakrament sv. pokore.

Misijski: da bi misijonska misel pod vplivom Svetega Duha navdušila kristjane za misijonsko sodelovanje.

V DRUŽINI

NEKAJ O MAMILIH

Kadar se govori o mladinskih problemih, se omenjajo tudi mamila. Težko je dobiti o tem zanesljive podatke. Toda je res to samo problem mladine? Kdo trguje z mamili? To ni mladina. Kdo ve kakšne namene imajo tisti, ki se s tem bavijo?

Vendar ne bomo govorili o teh kemičnih mamilih. Je še druga vrsta mamil, ki so veliko bolj neopazna, pa zato nič manj nevarna, kajti imajo iste posledice. Človeka potegnejo iz stvarnosti, zgradijo v njem svet, ki ni nič ali le malo podoben svetu „kakor bi moral biti“. So to drugače dobre stvari, ki pa se zlorablajo enako kot mamila med mladimi, zlasti pa med starejšimi. Naredimo kratek seznam teh mamil, ki ustvarjajo okolje, v katerem se mladina rodi in vzgaja.

Ženska: uporabljena kot orodje, užitek. Ni treba drugega kot opazovati lačne oči moških, kadar se ženska razkazuje po cestah, na foto-

grafijah, filmih ali televizijskih propagandah. Ženska: dražilo ali uspa-
vajoče mamilo moškega sveta.

Šport: šport kot „špektakel“, šport kot trgovina, ki vleče nemi-
slečo maso v nerealnost, da pozablja na bolj važna vprašanja.

Tobak: drag ali poceni, cigareta za cigareto. Uničujemo naše živ-
ljenje in pljuča, da se raztresamo in izognemo problemom.

Alkohol: utopiti vse težave v enem ali več kozarcih. Piti in piti,
da ni treba misliti. Beg pred samim seboj.

Denar: ne kot potreba za življenje, temveč kot strast, največja
vrednost, ki vse kupi, celo ljubezen.

Avto: hrepenenje milijonov ljudi. Pijanost hitrosti in bahanja.
Vsi ga hočemo imeti, čeprav morebiti ni v naši moči. Da si pomirimo
vest, pravimo, da nam je avto potreben.

Ilustrirana revija: lepe barve, neumne zgodbe, malo besed in ve-
liko osladnih fotografij. Samo za trenutek, da se zamotimo, da mine čas.

Turizem: Ni važno, da ne zvemo ničesar, glavno je, da čim več
fotografiramo, se površno razvedrimo, da so lahko naši prijatelji ne-
voščljivi, da lahko rečemo: „Tudi jaz sem bil tam.“

Kino: Beg iz vsakdanje povprečnosti. Mamilo sobotnih večerov
in nedeljskih popoldnevov.

Prijatelji: skupina razgrajačev, vinskih bratcev, ki hočejo po
svoje urediti ves svet. Prijatelji le za zabavo in ne kot potreba.

Televizija: priti domov, zavrteti gumb, sestri v naslanjač, po-
žabiti na vse, tudi na družino, da vidimo lepe gospodične, ki delajo
propagando za milo ali pijačo, stare ameriške filme ali neumne nate-
čaje. Ure in ure domačega mamila. Mislimo, da imamo „družinsko
življenje“, v resnici pa je le „televizijsko življenje“.

Treba je poznati pravila igre

Seznam se lahko še raztegne. Vsak naj si ga dobro premisli. Ta
mamila ne bodo nikoli sojena po zakonu. Istočasno se pa starejši
zgražajo nad mladino, ki kadi marihuano ali jemlje LSD. To vendar
ni dopustljivo. Starejši hočejo reči: „Brez mamil se ne da živeti, toda
vzemite mamila, ki so dovoljena.“

Torej, ni slabo jemati mamila, slabo je delati po svoji glavi, ne
da bi poznali pravila igre starejših. Starejši, ki jemlje „priznana
mamila“, je „svetovljan“, mladenič, ki pa kadi marihuano, je pa ba-
raba in pokvarjenec.

Smo proti mamilom, ampak proti vsem mamilom.

Meta Vombergar

MOŽ IN ŽENA V ZAKONU

Pod gornjim naslovom bi se dalo govoriti o mnogih rečeh. Zato se mora človek nujno omejiti na eno ali drugo vprašanje, ki zadeva skupno življenje moža in žene v zakonu. Jaz bi rad povedal nekaj misli ob vprašanju, zakaj pride v zakonu pogosto do nesporazumov med možem in ženo. Predmet je sam na sebi zelo širok, zato se bom, kot rečeno, moral omejiti na nekatere misli o njem.

S poročnim dnevom stopita mož in žena v čisto novo medsebojno razmerje. Začneta živeti skupno življenje. Mnogo tega, kar jima je bilo do tedaj nedovoljeno, postane sedaj takorekoč njuna vsakdanja hrana. Začneta živeti pod isto streho, spoznavata se ob najbolj vsakdanjih opravilih. Če sta do tedaj živela kolikor toliko samostojno življenje, je tega sedaj konec.

Ena najtežjih stvari za nova zakonca je, da se prilagodita drug drugemu v svojem novem življenju. Treba je dolgega in potrpežljivega vadenja. Vzrokov, da jima to ne uspe vedno v zaželeni meri, je več. Med najpogostnejšimi pa je gotovo ta, da mož in žena ne upoštevata različne psihologije drug drugega. Drugače povedano se to pravi: možje ne upoštevajo vedno in v zadostni meri, da živijo ob ženski — torej bitju, ki se v mnogočem ravna po drugačnih psiholoških zakonih kot pa moški. Ravno tako pa tudi ženske zagrešijo pogosto isto napako, da zavestno ali pa nezavestno zahtevajo, naj bi njih možje postopali in se vedli kot one same, torej po žensko.

V osvetlitev povedanega hočem povedati tu nekaj značilnosti moške in ženske psihologije. Te misli, čeprav skope, vam bodo vsaj delno morda odkrile, zakaj ni med vami večkrat tistega soglasja, ki si ga tako želite in ki bi ga lahko dosegli, če bi resneje upoštevali te razlike med moškim in žensko.

Za danes omenim samo splošne značilnosti moškega in ženske. Žena se na splošno bolj kot moški zaveda, kaj je. Bolj skrbi za svoje telo, za svojo zunanost in še prav posebno, kakšen vtis bo naredila na okolico. Žena hoče vzbujati pozornost in simpatijo.

Ženska je tudi nekaj bolj enotnega kot moški. Tako bo npr. žena ob kakšni slabi novici trpela v vsem svojem bitju: trpela bo pri delu, pri zabavi, pri odnosih do moža. Moški na splošno ne tako. Moški je narejen takorekoč po predalčkih. En predalček je rezerviran delu, drugi športu, tretji javnemu delu, četrti njegovi ljubezni itd. To je važno vedeti za skupno življenje. Tako mož npr. ne bo rad govoril doma o

svojem poklicnem delu, o političnem udejstvovanju, doma hoče pozabiti ne vse izvendružinske zadeve.

Pri ženi redno ni tako. Kar je žena doživela včeraj na delu, jo spremlja povsod: pri zabavi, pri počitku, v prijetnih in žalostnih trenutkih. Če je prišlo do prepira zjutraj, preden je mož odšel na delo, bo žena ves dan trpela zaradi tega. Mož bo zvečer, ko se bo vrnil z dela, našel ženo še vedno slabe volje in nerazpoloženo, medtem ko je sam ob delu na vso stvar verjetno že pozabil ali pa vsaj prebolel.

Moški in ženska tudi drugače gledata na svet okoli sebe. Moški hoče nad stvarmi zagospodariti in jih uslužiti svojim namenom, ženska pa stvari sprejme takšne kot so; ne gleda v njih predvsem koristnosti. ampak njih vrednost, lepoto itd.

Podobno je z odnosom do oseb. Moški se hoče drugega „poslužiti“, se z drugim združiti za skupne naloge, žena pa ne misli predvsem na korist, ki bi jo lahko imela od drugi, ampak kako bi bila sama lahko drugim koristna. Hoče biti drugim na razpolago za morebitno pomoč. Zato bo žena tista, ki se bo zavzela za gosta v družini, kateremu bo skušala narediti bivanje v hiši čim bolj prijetno. Poskrbela bo, da mu ne bo v nobenem oziru nič manjkalo, njegovo dobropočutje bo vsa njena sreča. Za to ne bo štedila ne z denarjem, ne z delom. Moški bo pa nasprotno takoj začel misliti, h kakšnemu skupnemu delu bi pritegnil prijatelja, kako bi se z njim „okoristil“.

Ta poteza ženskega značaja kaže na nekaj globljega na njeno materinsko poslanstvo. Vsaka normalna ženska nosi globoko v svojem bitju teženje po materinstvu, telesnem ali pa vsaj duhovnem. Njena telesna in duševna struktura kaže na to njeno poslanstvo. Če moški tega ne upošteva, potem ne bo nikdar razumel svoje žene in bo to nerazumevanje lahko vir globokega razočaranja za ženo in počasnega odtujevanja od moža, ter seveda vzrok velikega, čeprav ne vedno izpovedanega trpljenja.

Moški pa je ustvarjen bolj zato, da gospoduje svetu okoli sebe, da se v tem svetu uveljavi. Zato je moški rojen za to, da organizira, da vodi, da ustvarja. Po naravi hoče biti šef in glava.

To različnost moškega in ženske je ugotovila psihologija in jo izpričuje tudi vsakdanja izkušnja. Kadar starši kupujejo božično darilo za svoje otroke, izbira ni težka: deklici punčko, fantku avto ali kaj mehaničnega. Že v otrokih se namreč javlja različna psihologija, ki bo pri skupnem življenju zakoncev igrala tako važno vlogo.

p. Alojzij Kukovica, D. J.

NAŠI PROBLEMI

Kakšne časnike in tednike naj berem?

Redno imam naročen vedno isti dnevnik. Dobivam ga zjutraj na dom. Je eden izmed resnejših jutranjikov. Za splošno obveščanje mislim, da mi odgovarja. Teže je izbirati med političnimi ali splošnimi ilustriranimi tedniki. Kakšno merilo naj pri tem upoštevam, ali če so sploh potrebni?

Dragi nepodpisani prijatelj! Tvoje kratko pismo se dotika dveh vprašanj, čeprav si morda imel v mislih le eno. Na vprašanje, ali so ilustrirane revije potrebne, je lahek odgovor: če jih prelištaš od časa do časa, ti verjetno ne bodo škodile, če pa se ti spremene v redno in priljubljeno branje, se boš poplitvil in izgubil razumevanje za resnejše probleme, ki te danes očitno zanimajo. Ilustrirani tedniki so znak časa, sami na sebi so indiferentni, v praksi pa so na žalost usmerjeni k širokim masam, ki hlatajo za senzacijo in površno zabavo. Če lahko prestaneš brez njih, boš imel več časa in denarja za vrednejše branje.

Kaj pa s političnimi revijami in s tvojim „resnejšim jutranjikom za splošno obveščanje“? Pri obeh se najprej dobro pouči, kakšne svetovnonazorne smeri sta in kakšne inte-

rese branita. Objektivnih časnikov in revij boš težko našel. Ko pa si na jasnem glede osnovne usmerjenosti kakega lista, boš laže ohranil kritično mnenje o vsem, kar v njem bereš. Ne pozabi tudi, da so celo mednarodne obveščevalne agencije v rokah družb, ki imajo tako ali drugačno usmerjenost. Novica je prikazana kot važna ali kot nevažna, z ozirom na pobarvanost teh agencij. Analiziraj novice z lastno glavo in ne daj se voditi po velikosti črk ali po poudarkih, ki jih novicam skuša dati člankar. Posebno kadar gre za načelna vprašanja, bodi pozoren. Spomni se tudi, da je časnikar le malokdaj strokovnjak v vprašanih, o katerih piše. Najboljši dokaz za to so pristranske ali površne časopisne vesti o dogodkih v Cerkvi.

Seveda ne moremo živeti brez časopisja, izolirani od sveta. Pazimo le, da bo naša izbira pravilna in da imamo neprestano pred očmi, da sta naša lastna vest in krščanski nauk tista zadnja vidika, pod katerima moramo presojsati časopise, revije in vesti, ki preko njih prodirajo v našo notranjost.

Morda ne bi bilo napak, če bi kdaj skušali tudi v našem slovenskem tisku (morda v DŽ) analizirati nekatere dnevne novice s krščan-

skega vidika. So med nami misleci, ki bi to lahko delali v prid nam vsem, ki moramo — enako kot nepodpisani pisec pisma — požirati po nekrščanskih interesih prežvečene časopisne vesti.

Samo Bog pozna materialiste

Zadnjič ste odgovorili mlademu možu, ki je spet začel iskreneje živeti versko življenje: Tudi sam sem prepričan, da včasih postajamo materialisti hoté in vedé, včasih pa morda samo iz enostranske želje, da bi čim več nabrali zase ali za otroke. V obeh primerih se mi zdi, da se motimo. Ko vemo, da ne bomo ničesar nesli v večnost, pa kljub temu premalo skrbimo za tisto, kar lahko prinesemo pred Boga kot sad našega življenja. Ali prestrogo gledam na ta pojav?

Težko razvidim iz pisma, kaj je v vašem srcu, zato dodajam nekaj splošnih misli. Človek je telo in duh. Za oboje mora skrbeti. Vendar naj bi nižji materialni svet služil duhovnemu in ne obratno. Bogu služimo lahko s svojim delom prav kakor z molitvijo. Kadar pa postane delo samo sebi namen in je zbiranje bogastva v nasprotju z našim končnim ciljem — tedaj smo zašli s poti k Bogu. Večkrat iščemo uspehov v materialnem svetu in pozabljamo, da so edini uspehi, ki kaj veljajo, oni, ki nas boljšajo, oblikujejo v kristjane in bližajo Stvarniku. To si začu-

til tudi sam. Pazi le, da ne boš pre-naglo obsojal. Le Bog ve, kdo pravilno uporablja tvarne dobrine in kdo se jim usužnjuje. Mi ljudje se o tem — kadar govorimo o naših bližnjih — radi motimo. Do sebe bodimo strogi, do bližnjih pa polni razumevanja. Kristjan ni angel, ampak človek, ki živi v tavnem in duhovnem svetu ter v zdravem ravnesju med obema slavi Njega, ki nas je ustvaril take, kot smo. Greh je torej v preveliki navezanosti na stvari, ne pa v njih uporabi. Smo si na jasnem?

Pokažite ji plemenito ljubezen

Štirinajstletna hčerka mi je obnevilala razgovor, ki ga je slišala med sošolkami. Ne da bi opazila, me je spreletel mraz in obenem me je prevzela velika skrb za otrokovo nedolžnost. Sošolke so se pogovarjale o stvareh, ki so jih doživele same ali slišale od drugih in o katerih se nam še sanjalo ni do osemnajstega leta. Vem, da moram hčerko s pomočjo vere in vzgoje utrditi proti vplivu colnice, a se mi ne posreči, da bi vedno spoznala najuspešnejšo pot.

Nedolžnost ni isto kot nevednost ali omejenost. Čim boljše boste poučili vašo hčer, tem manj bo v nevarnosti njena nedolžnost. Bodite veseli, da vam dekle zaupa in vam pove, kar sliši; za vas je to predragocena priložnost, da se z njo pomenite in da vse, kar je dekle sli-

šalo morda na prostaški način, vi skupaj z njo obnovite s plemenito ljubeznijo.

O spolnem življenju, na katero se je razgovor verjetno nanašal, je mogoče govoriti zelo surovo in umazano. V tem je lahko pohujšanje. Ista snov pa je lahko med materjo in hčerjo predmet plemenitega pomenka. Tudi dekleta med seboj lahko govore o ljubezni lepo ali umazano. Če boste doma o tem molčali, se ne čudite, da bo dekle poznalo samo negativni del seksualnosti. Če je bila včasih nevednost nekak simbol nedolžnosti, daje to staršem pretekle generacije slabo spričevalo. Biti nedolžen iz nevednosti je težko imenovati — krepost. Smo božja stvar in bodimo ponosni na vse, kar je Bog položil v nas, sram naj nas bo le naše neurejenosti, našega nagnjenja k slabemu, naše slabosti. A tudi slabost je del človeške narave. Poznati jo moramo, čeprav jo odklanjamo in se borimo proti njej.

Molk in laž sta slaba obramba proti svetu, ki propagira sprijeno spolnost z vsemi sredstvi. Na mestu je jasnost v razgovoru in v načelih. Le pogum in boste videli, kako bo mladi rod dovteten za vse plemenito in lepo in kako bo znal ločiti ljubezen od neurejenih strasti.

Če imajo otroci denar

Imamo več otrok. Starejša hčerka je začela pred časom zapravljati veliko čez mero. Res je, da nekaj že

sama zasluži, a razsipa denar brez potrebe, ko bi lahko z njim pomagala pri vzdrževanju družine. Kaj nam svetujete?

Če ni reda v vas samih, ne pričakujte reda od otrok. Ko je otrok prvič odšel na delo, ste mar z njim govorili o tem, kako upravljati svoje dohodke? Ste se pomenili s hčerko, da bo zdaj, ko se postavlja na lastne noge, morala počasi sprejemati nase tudi odgovornosti? Preden je otrok začel delati, je bil čas, da se pomenite z njim, kako se bo vključil v družinsko gospodarstvo kot aktiven član. Če tega niste storili, je isto, kot da bi ji rekli: „Pojdi delat in Bog s teboj, zdaj glej sama zase!“ Ko ste enkrat popustili, je kaj verjetno, da razume otrok vaše zakasnele nasvete le kot „vmešavanje v njegove pridobljene pravice.“

Čeprav kasno, skušajte razložiti hčerki, kako naj bi družina živela kot enota in kako pričakujete, da dokler uživa prednosti domače hiše, tudi sama pomaga pri dobrobiti vseh družinskih članov. Če je dekle dobrega srca, vas bo razumela, če pa je bila vzgojena v oboževanju denarja in imetja, jo bo izšolala šele trda šola življenja. Predvsem pa ne pozabite, da je treba ljubezen pridigati z zgledom.

Francisco García Salve — M. Mt.

DNEVNIK MLADENIČA IZ PRENA

Zadnji dnevi šole, mature.

15. maja. Več kakor mesec dni že nisem pisal dnevnika. Izpiti in priprava za maturo mi vzamejo ves čas. Študij, študij in zopet študij, tako da sem še Kristino skoraj pozabil.

23. maja. Izpiti. Vsi smo kar neumni od učenja in živcev, vendar kar dobro izdelujem.

Moja čistost. Večkrat padam, eno izpolnim, to je, da grem redno k spovedi. Jezus, podaj mi roko. Ti moreš. Če hočeš, me lahko ozdraviš, ker sem bolan.

27. maja. Prejel sem pismo od očeta Jakoba. Kako razveseljivo je dejstvo, da imaš prijatelja, ki spremlja tvoje korake in te razume. Mislim, da vzgajati ni tako težko, kakor trdijo naši starši. Dovolj je, da ljubimo in razumemo mladega človeka. Naši starši nas ljubijo, vendar se ne postavijo na naš položaj, ne znajo poslušati v tišini, povedati stvari prijateljsko. Vedno se postavijo na položaj predpostavljениh, tako mi mladi ne moremo biti zaupljivi do njih.

Počasi razumevam, kako nekaj velikega je prijateljstvo. Bernard mi je povedal, da so njegovi starši ločeni. Mama preživi po cele mesece

pri svojih starših in Bernarda so vzredile in vzgajale služkinje. Nikogar nima, ki bi mu lahko zaupal. Ponudil sem mu svoje prijateljstvo in Bernard je bil presrečen.

30. maja. Novica! Vsi v razredu smo izdelali izpite in se bomo predstavili k maturi.

Nandetovo pismo očetu Jakobu.

Dragi oče Jakob!

Veliko stvari se je zgodilo, odkar si odšel iz Madrida. Redno šolo smo zaključili s hrupnim praznovanjem. Za konec šolskega leta smo dijaki jezuitske gimnazije priredili akademijo, ki smo jo potem ponovili v ženski kaznilnici. Akademija je dobro uspela. Nekatere kaznjence so ginjene jokale. Spoznal sem, da ima vsaka oseba, če je še tako slaba (nočem reči hudobna, ker ne bi bilo primerno), v globini srca nekaj čiste dobrote.

Pred nami je zrelostni izpit in potem počitnice. Najprej mislim, da bom šel za 14 dni na taborjenje, nato upam, da se mi bo izpolnila moja velika želja, obiskati Pariz. Potem bom šel s starši v Pollenzo na otoku Mallorca Tam se bom sešel v Kristino.

Kristina. Kolikokrat mislim nanjo. Odločil sem se, da bom z njo resno govoril. Moja velika ljubezen do nje in moj poklic. Vem, da me bo razumela. Gotovo pa mi bo misel nanjo najteže, kar si bom izbrisal iz srca. Šele takrat, kadar me bo Kristusova ljubezen popolnoma preplavila.

Dragi oče Jakob, zelo zelo potrebujem tvoje molitve. Manjka mi volje. Mislim, da bi moral bolj pogosto k sv. obhajilu, ker sem zelo nestalen. Vse v meni je odvisno od trenutka.

Večkrat prebiram tvoja pisma. Verjameš, da me dvigajo?

Včasih v meni prekipeva ljubezen do Kristusa. Ves bi se mu izročil v eni sami kretnji ljubezni. Zakaj potem grešim, četudi vidim jasno pot pred seboj?

Zakaj se ločim od Njega, ki me je tako ljubil, da je zame umrl?

Vedno dvomim, vendar se rad spominjam stavkov iz sv. pisma, ki si mi jih zadnjič napisal. Iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo.

Na svidenje, oče Jakob.

Tvoj zvesti Nande.

MLADINSKA BOSTA

Mini, medi, maxi — saj je vse moderno!

Stara sem dvajset let. Vprašala bi rada glede mode. Ne o tem, kaj je moralno ali ne, saj se mi včasih zdi, kot da bi nobeno modno in moralno pravilo ne imelo nobene veljave več. Vse je moderno, od maksimi preko medi do mini, krila ali hlače. In ljudje spremljajo eno ali drugo skoraj brezbrizno ali celo s posmehom. Po čem naj se potem ravnamo? Ali po svoji vesti, ali po volji staršev, ali po splošnem čutu pametnih deklet in starejših ljudi?

Starejši ljudje kot ljudje sploh niso sami na sebi nezmotljivi. Bo treba najti že kak drug kriterij tudi pri modi. Tvoja vest je čisto gotovo boljša podlaga za dobro izbiro. Tudi tvoj prirojen čut za sramežljivost in smisel za lepoto ti bosta pomagala.

Prav imaš, ne gre za dolžino krila. Kar moramo presojati, je globlje in važnejše kot par centimetrov kože.

Vsaka lepota, tudi lepota tvojega telesa, je božji dar. Dokler moda pomaga, da to lepoto poudariš — dobrodošla. Je pa tvoje telo več kot samo lep predmet. Izraz je tvoje notranjosti, tvojih želja in hrepe-

nenj. In če je ta tvoja notranjost čista — naj ji tudi moda služi.

V tebi, kakor v vsakem človeku, je polno neurejenih nagnje, želja po občudovanju, uživanju brez odgovornosti, izzivanju moške pozornosti, ki ni namenjena tvoji osebnosti, ampak posledica čutnih nagonov, ki si jih sposobna vzbuditi. Kadar uporabljaš modo v službi teh nagnjenj, sama veš, da grešiš. Zato presojaj svojo obleko, vso svojo zunanost — v celoti. Kaj pripoveduje o tebi? Je izraz tvoje plemenitosti ali skrite podlosti? (Se skrivaš za modo, ker si prestrahopetna, da bi povedala, da je iskanje užitkov postalo že tvoj tih ideal? Ali obvladaš modo, ali ona obvlada tebe? Nihče drug ne more odgovoriti na to kot ti sama. Če ti je jasno, kaj hočeš doseči s svojim življenjem, ti bo tudi jasen tvoj odnos do mode. Rešitev torej ni v staromodnosti, ampak v sodobni, plemeniti preprostosti, ki bo izraz tvojega čistega srca.

Čistost in nemorala sta mednarodni

Prijatelj v službi mi je posodil revijo v tujem jeziku. Doma je nisem pokazal. Pregledal sem jo od prve do zadnje strani. Bila je zelo porno-

grafska. Listal sem jo ne toliko zaradi kakega posebnega užitka, ampak ker se mi je zdelo čudno, da bi bila angleška revija slabša, kot so domače po tukajšnjih kioskih. Nisem mogel takoj razumeti, kako to, da je mogoče tako pokvarjene članke in slike objaviti v angleščini, ki jo imamo za svetovno važen jezik, posebno v gospodarstvu. Potem sem pa tudi na to pomislil, da bi mi verjetno sapo zaprlo, če bi takšno revijo videl tiskano v slovenskem jeziku. Kaj pravite?

Ne vem, od kod toliko vere v čistost angleških trgovcev! Fant moj, noben narod se ne more bahati, da bi bil brez pisane ali ilustrirane pornografije, ker je pač v vsakem narodu poleg dobrih tudi mnogo podlih ljudi, ki delajo dobiček s človeško slabostjo. Ker nas Slovencev ni veliko, smo do neke mere obvarovani pred podobnimi revijami v našem jeziku. Vsaj kolikor je meni znano, pljuska na naša tla brozga iz sednjih dežel.

In zakaj je pornografija zlo? Ne zato, ker kaže človeško telo, ampak ker jemlje spolnosti njen plemeniti značaj. Gre za užitke brez ljubezni. Ni tu govora o spolnosti, ki veča medsebojno ljubezen zakoncev, ampak o izrabljanju plemenitih sil v neplemenite skvarjene namene. Naša človeška narava nas po izvirnem grehu nagiblje k zlu, zato se moramo za čistost boriti. In prav kakor nam dobra knjiga pomaga pri tem boju, tako pornografija izpodkopa, minira naše odporne sile. Pri

vsem tem pa ne misli, da si v tej borbi sam. Vsi ljudje nosimo ta križ in bodi prepričan, Angleži niso izjeme.

Jaz ga imam rada – on pa nič ne reče

Lahko bi skoraj z gotovostjo rekla, da sem zaljubljena v nekega fanta. On tega ne ve. Jaz pa tudi nisem na jasnem o tem dvojem: če nima on morda rad že kako drugo dekle in pa če se spodobi, da bi dekle reklo fantu, da ga ima rada. Bojim se, da bi bilo prepozno, če bi čakala, da bi me on odkril in ne vem, če bi se potem sploh kdaj spoznala. Mi morete svetovati?

Svetujem ti lahko, dvomim le, da bi Ti moj nasvet poslušala. Najprej bi seveda moral vedeti, koliko si stara. Po pismu sodeč, bi ti prisodil petnajst let. Ali se motim? Če ti rečem, da se nič ne mudi, da te fant „odkrije“, boš rekla, da te ne razumem, zato ti svetujem, da pomisliš tole:

— si že kdaj vzela v poštev možnost, da morda ti fantu nisi zadosti všeč, in da ima tudi on pravico, da se zalubi po svojem okusu?;

— ker se ljubezen ne da prisiliti in tudi ne vsiliti, je najbolje, da se najprej prepričaš o fantem čuteniu. preden spraviš sebe in njega v zadrego;

— resnična ljubezen in ne le zaljubljenost ne potrebuje slovesnih izjav, in se kaže na tisoč načinov, ki jih opazi tisti, ki mu je ljubezen na-

menjena. Če je zanje slep, bo gluhi tudi za tvoje besede;

— in če bi mu povedala, da ga imaš rada, kaj potem? Na zakon še ne moreta misliti. Je bilo primerno izzvati razmerje, ki je polno nevarnosti in ki ima le malo možnosti, da dozori?;

— in če bi še nekaj let počakala? Ali ni verjetno, da ne bo treba segati po tako tveganih sredstvih kot je enostransko razkladanje zaljubljenosti, kadar boš zrela za pravo življenjsko ljubezen?

Pa tudi ko boš že velika, ne pozabi, da ljubezni ni mogoče vsiliti nikomur, a da je za srečen zakon treba dveh, ki se imata resnično rada.

Me imajo že za staro!

Kako hitro se staramo! In kako hitro nastajajo novi prepadi med generacijami! Komaj smo 19, 21 ali 22-letne, pa nas imajo 16-letna dekleta že za preveč stare, da bi se še z nami družile. Saj je deloma razumljivo, deloma se mi pa zdi, da se mlajše prehitro zdijo same sebi že zadosti stare in da ne potrebujejo več nikakršnega spremstva ali pomoči „starejših“ deklet. Pa tudi nočem verjeti, da bi bilo 19 ali 22-letno deklet res že tako staro. Kaj se vam zdi?

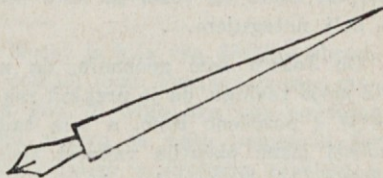
Zdi se mi, da si še na pol otrok, kot se tebi zde otročje 16-letne vrstnice. Ko boš stara 30 let, se ti bo zdelo, da se v zdanjih desetih letih nisi nič spremenila, medtem ko

bodo v tvojih očeh tedanje dvajsetletnice še nedozorele punčke. Je že tako in redkokdaj je drugače. Vendar razumevanje naj bi bilo v prvi vrsti dolžnost starejših generacij, z njim si bodo pridobili občudovanje in ljubezen mlajših. Ne vsiljuj se mladim, skušaj spoštovati njih željo po samostojnosti. Spomni se, kako si gledala tji krivično na starejše in kako gledaš morda še danes na rod pred teboj.

Veš, če dočakaš zdrava 60 ali 70 let, boš videla, da je mladost doma v srcu, v veselem značaju, v razumu polnem nemira in radovednosti, ne pa morda v gladki koži in vitki postavi, ki včasih skrivata starega in revnega duha. Znala boš soditi ljudi po njih srcu in ne le po zunanosti.

Da vsaka življenjska doba išče sebi enake družbe, je razumljivo, resna je, da tudi vsaka doba prejme lahko marsikaj od starejše in od mlajše generacije.

Zato previdno loči: kadar gre za prijateljsko družbo — išči svoj krog, kadar za pouk in delo, za vzgojo, za formacijo — tedaj pa ni starostnih mej. Če se približaš mladini z ljubeznijo, ne boš nikdar prestara.

Moja zgodba

V mojem življenju ni nič kaj posebnega novega. Prihodnost mi ni še čisto jasna.

Nič se ni spremenilo... Da, res, na zunaj se ni zgodilo nič posebnega... A v meni je vse novo!

Čutim, da sem spet bolj vedra, vesela, kar nekako sanjavo navdušena in brezskrbno razigrana. V moji duši spet sije sonce. Bogu sem se še bolj približala. Na prihodnost pa res nisem še mislila morda zadosti resno. Živim od danes do jutri. Če mi ne gre vse po načrtu, postanem sitna in nadležna. Bog pa se mi zdi, kot bi se igral z menoj. Razvozljava in zavozljava niti mojega življenja; trga me od ene osebe in me navezuje na drugo. Ker On vidi celotni potek mojega življenja, jaz pa se trudim, kako bi hitro in s silo razvozljala samo en voz in tako niti še bolj nategujem...

Ob Jožetu sem spoznala, da ni bila moja zasluga, da je prekinil razmerje s poročeno ženo, a sem tudi zadosti jasno občutila važnost tiste resnice, ki jo navadno imenujemo „občestvo svetnikov“. Sedaj vem, da

to ni samo vsebina 1. novembra, ampak vsake ure našega življenja. Kako smo res drug od drugega duhovno odvisni in med seboj povezani. Tega se niti ne zavedamo ne, ne v dobrem ne v slabem. Ena sama kratka beseda, ki sem jo izustila celo proti svoji volji..., en sam NE, ki sem ga bila pripravljena takoj preklicati, če bi se Marijan vrnil ali oglasil, en sam Ne, pa je imel nepredvideno važne posledice čisto na drugem koncu sveta in pri osebi, ki je nisem nikoli ne poznala ne videla...

Ob tem spoznanju duhovnega bratstva me je prevzel nov, močnejši val vere, ponižne hvaležnosti in večje odgovornosti za svoje besede in dejanja. Šla sem v cerkev in dalj časa iz vsega srca molila. Razkrila sem Bogu svojo dušo do zadnjega vlakenca, da bi jo On napolnil s svojo ljubeznijo in s svojo voljo:

„Moj Bog! Kako sem bila še čisto pred kratkim domišljava in lahkoživa! Prizadevala sem si, da bi bila čim bolj prikupna in izzivalna. Bila sem čisto omamljena, ker se mi je Marijan znal tako zaljubljeno prilizovati in mi znal tako omedleno govoriti prazne besede. Danes mi je spet žal za vse to in me je sram pred samo seboj. Kajti medtem, ko sem se jaz vedno bolj oddaljevala od Tebe in od nadležnih mejá, ki so mi jih od vseh strani stavljale tvoje zapovedi, si bil Ti tako blizu mene, nosil si me na ramenih kot najbolj nebogljeno ovčko svoje neštevilne črede; opazoval si me z ljubeznivimi očmi in čakal, kakšen bo konec te

avanture. Potem si se poslužil te zbe-gane ubožice kot orodja, da si pri-peljal k luči pravilne odločitve ubož-ca na drugem koncu zemlje...“

Še precej časa sem klečala in molila. Spoznala sem, ali bolje, bolj živo sem začutila, da evharistija ni nekaj, ampak NEKDO in ta NEKDO ne samo je v cerkvi, ampak da med nami NEKDO ŽIVI. Ta Nekdo zasluži, da se mu popolnoma predam, brez pridržka, brez olepšavanja, ker vem, da me On bolje pozna kot sama sebe. In vem, da On želi, da bi bila vedno bolj srečna...

— — —

Jože prihaja pogosto k nam na dom. Pravi, da v tem mestu nima znancev in prijateljev. Sedaj začasno vodi oddelek za uvažanje pri podjetju X. Domači so veseli njegovih obiskov. Posebno Janezu je vseč zgodovina iz prvih časov kolonizacije v Afriki, kjer je bil Jože zaposlen v času svoje in moje krize. Ves se razživi, ko nam pripoveduje zanimive vesele in žalostne zgodbe iz tedanjega življenja. Janez je prej sanjal le s tehniko, z elektroniko in mehaniko, sedaj pa je ves zatopljen v dušeslovje črncev in v afriško pesništvo. Latinščino je res pustil, kot je grozil. Mama je bila razočarana, ker si ne more misliti prave izobrazbe, ki ne bi bila klasična. Tudi Janez ne zgleda popolnoma srečen in umirjen, kljub temu, da je zdaj na videz dosegel, kar je hotel. Na obrazu mu berem neko globlje otožnost, ki me precej skrbi... Sedaj, ko v moji duši vlada mir in vera,

sem spet začela misliti več na druge... In kako srčno želim, da bi vsi naši čutili takšen mir in odločnost za dobro, kot ju trenutno čutim sama.

— — —

Ali se naša notranjost res tako opazno kaže na zunaj? Kot bi nosili srce na dlani. Ali pa sem samo jaz takšnega značaja? Ne morem prikriti novega miru, ki polni moje življenje. Prav zato zgleda, da mi je danes opoldne Minka rekla:

„Ti, draga moja, si se pa res čisto spremenila, odkar je prišel Jože med nas. Kot Pepelka... Rahel udarček s čarodejno paličico — in hokus pokus — se vse spremeni v pozlačen pravljichen svet. Verjemi, Silva, in ne zameri, prej si zgledaia, kot bi morala vleči za seboj odvečne kilogramce masti. In sedaj? Zdaj pa, kot bi zgubila vse prejšnje obilne oblike. Včeraj sem te opazovala, ko si se vrnila iz pisarne. Bila si prav taka kot 'Fair Lady'. Oprosti, morda se ti zdi, da je to le prisiljen poklonček, pa je iskreno. Kaj hočeš. Človek se spreminja. In ti si se v zadnjem času zelo spremenila v svoje dobro. Kar nevoščljiva sem ti. Čestitam, Pegica, moja draga 'Fair Lady'.

— — —

Nocoj je bila vsa družina zbrana ob domači mizi. Praznovali smo mamin god. Z Olgo sva vse popoldne pekli pecivo in nato pripravili ter okrasili mizo z drobnim cvetjem v nizkih posodicah. Vmes sva se mar-

sikaj pogovarjali. Med drugim sem Olgo spomnila na skorajšnji odhod v samostan:

„Olgi, sedaj si privoščil piškotov in se naužij majhnih domačih prijetnosti, preden boš začela natepavati samostansko mineštro za preprostimi mizami, pogreznjenimi v molk ali branje med obedi.“

Sestra mi je zamišljeno odgovorila:

„Mislim, da me bo to res še največ stalo, draga Pegica. Sama veš s taborjenja, da mi je vseeno, kje in kako zaspim in da me prav nič ne stane, tudi če bi morala še tako zgodaj vstati. Upam, da se bom tudi samostanskim pravilom hitro privadila. Ampak hrana, sladkarije, porcelan, srebrni pribori... To, to! To so moje slabosti. Ne čutim duha ubožstva, razumeš, Silva? In bojim se, da se ne bi nikoli ali le z velikimi težavami privadila na skromnost in samostansko vsakdanjost.“

„Zato se pa še vedno sprašujem, Olga, če nisi morda v zmoti glede svojega poklica?“

Z velikimi očmi me je Olga mirno in globoko pogledala:

„Nikar se več ne vprašuj, Silva! Kljub temu, da se zavedam marsikake pomanjkljivosti, vem, da Bog zahteva od nas tudi velike žrtve, računajoč z našo slabostjo. Kakšno zasluženje bi sicer imel redovniški poklic, če ne bi bil vsaj toliko prepletan s trpljenjem in odpovedmi, kot je prepletano življenje vsakega družinskega očeta ali matere in vsakega človeka v svetu? Meni se je zdelo precej jasno, da imam redovni

poklic in sem se zanj odločila, vse drugo so večje ali manjše malenkosti...“

Konec koncev ima Olga prav. Bog govori vsakemu človeku drugače in vsakega vabi k sebi po drugačni poti. Sama se tega šele sedaj zavedam, potem ko sem podzavestno poslušala njegov glas in se odpovedala Marijanu. A se čutim tudi zelo srečno, da me Bog ni klical v samostan... Moj Bog! Samo tega ne! Saj imam rada redovnice in jih spoštujem, same sebe si pa res ne morem misliti med njimi. Bog da vsakemu poseben poklic in sposobnosti, da ga spolniuje po Njegovi volji.

Olga je še pred večerjo povedala svoj načrt Janezu, ker se je bala, da si ne bi kdo od povabljenih neobzirno privoščil kakšne neokusne šale na račun njenega odhoda v samostan in bi mu potem v nevednosti še Janez pomagal. Brat je postal bolj kot zid. Oči so se mu od začudenja najprej razprle, potem pa jih je priprl, da ne bi bilo še bolj opazno, kako je v niem od jeze vse zavrelo. Stiskal je ustnice in skozi zobe dejal z ubitim glasom:

„Ali se ti je zmešalo, stara?...“

Odšel je iz jedilnice in z vso silo zaloputnil vrata za seboj, da so se srečala prav do tečajev.

Olga je vzdihnila za njim:

„Zadnje mesece me precej skrbi za tegale našega bratca. Nekaj skrivnostnega, morda težkega se godi v njegovi notranjosti. Mislim, Silva, da je prav, če veliko in iskreno zanj moliva!“

Bo še.

Ribičeve sandale

Z avtorjevimi dovoljenjem

„Druga stvar pa je: ko si zapisujemo podatke o potovanju, o novih obzorjih, o novih rastlinah, o vsem, kar nas čudi in vznemirja, pogosto ne najdemo primernih besed v slovarju. Neizogibno bo torej vse moje pripovedovanje slaba podoba resničnosti. Če boste to napako našli v mojih zapiskih, potem vas prosim, da jo z razumevanjem na znanje vzamete in da vas to ne bo motilo pri ogledu čudovitih pokrajin, na katerih vseh pa je vtisnjen pečat ustvarjalnega prsta Boga.“

„In zdaj začnimo...“ Prestal je za hip, si naravnal talar in z gubami ujedeni obraz izzivajoče usmeril k svojim bratom.

„Želim, da bi me spremljali ne kot teologi in tudi ne filozofi, ampak kot možje znanosti, ali preprosto povedano, kot možje, katerih znanje se začne z uporabo oči. Želel bi, da najprej vidite človeka: posebno bitje, ki živi v vidnem okolju v točno določenem času in prostoru.“

„Poglejmo ga najprej v prostoru. Vesolje, v katerem mu je dano živeti, je neizmerno, galaktično

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

osvetje. Segi daleč naprej od lune in sonca in vso neizmernost razdalj moremo v naših matematičnih znakih povedati samo z dolgo, nedoločeno vrsto ničel.“

„Poglejmo človeka v času. Obstojta sedaj, v temle trenutku, a njegova preteklost se izgublja v točki, ko ga v daljinah oblakov ne vidimo več. Bodočnost pa se mu odpira preko vseh naših možnostnih in verjetnostnih računov.“

„Poglejte človeka kot številko, pa se vam bo zazdelo, kot da bi šteli pesek in sipo na obali brez meja.“

„Poglejte ga v razmerju z okoljem: na eni strani stoji kot neobogljena stvar sredi vesolja, ki je brez meja, kot se zdi; na drugi pa ga boste našli, ko delno obvlada neizmernost, v kateri živi...“

Najbolj nezaupni poslušavci, in ni jih bilo malo, ki so o njem dvomili, so prevzeti podlegali silni povodnji zgovornosti. Stvarna zavzetost govornika se je odražala v sleherni obrazni gubi in vseh gibih njegovih suhih rok.

Strogi in v disciplino zaverovani Rudolf Semmering je ugotovil, da je z glavo prikimal blestečemu izvajanju. Kardinalu Rinaldiju je ironičen smehljaj igral na ustnicah in spraševal se je, kaj bodo neki dejali vsi pikolovci na račun vdora tega pogumnega moža v njihova zasebna področja. Celo on, najbolj zvest čuvar vere, je naslonil brado v dlan in tako izkazal obotavljajoče se priznanje pogumu tega sumljivega duha.

V papežu Cirilu je hitro poglodelo prepričanje, kakor bi iz čarodajnikove roke zrastle roža, da je to mož, ki ga je iskal: popolnoma je predan tveganostim življenja in znanja, hkrati pa zasidran, kakor skala zajedena v morje, v veri, oboje pa je združeno po načrtih božje razumnosti. Morda ga bodo valovi tolkli in vetrovi bičali, a ne bo se premaknil kljub vsem udarcem. Na lepem se je znašel v šepetanju, ki je prihajalo na pomoč govorniku: „Nadaljuj! Ne boj se! Srce je pravo in takó bije kot moje. Ni važno, če se besede zamešajo in zapiski trepetajo. Glavno je, pogled je jasen, volja pa v pravi smeri in resničnosti hiti k Središču. Nadaljuj!“

Télémond jim je umel prikazati, izvajanj. Poslušavcem je podajal svoj pogled na snov: snovnost v vesoljstvu, ki se je odražala v tako in takšnih različnih podobah, in končno tudi v pojavi človeka.

„Bog je ustvaril človeka iz prahu zemlje! Svetopisemski prikaz podaja primerno najbolj preprosto vero človeka, to pa najbolj napredna dognanja danes potrjujejo, saj je znano, da je mogoče snov, iz katere človek je, pritirati do skrajnosti zmanjšanja, do neznanjsko drobnih teles... V neki točki tega zmanjševanja pa se podoba, ki jo človek ima o samem sebi, zgubi v megli. Takrat začne rabiti očala, potem mikroskop, zatem pa ves potreben pribor, ki naj mu nadomesti pešajoči vid. Za

trenutek se izgubi v različnostih molekul, atomov, elektronov, neutronov in protonov... toliko jih je in tako različni so! Potem se spet vsi združijo. Vesolje, od najbolj oddaljenih nebesnih teles do najbolj preprostega atomskega skupka, je celota zase, je sistem, je enota energije. Toda — in prosil bi vas, da se ob tem „toda“ zamislite in ga premišljujete — toda to vesolje ni mirujoče, ampak je

v neprestanem premikanju in spreminjanju. Se poraja in je v razvojnem stanju..., je v času pričakovanj sprememb. To pa je vprašanje, ki bi ga hotel z vami skupaj prerešetati. Vesolje se razvija in z njim se razvija človek. V kakšni smeri?“

Zdaj so bili vsi z njim. Kritiki in pripadniki njegovih idej so stali za njim. Videl jih je, kako so se na sedežih nagibali naprej,

Osebe, ki nastopajo v filmu „Ribičeve sandale“

pozorno poslušajoč vsako besedo. vsak stavek, vsako spremembo glasu. Zbral se je ponovno in pričel v hitrih in drznih potezah upodabljati predstavo veselja v stalnem gibanju; ko se je le-ta spet urejal, se pestril in pripravljajal na prihod življenja, na vstop zavesti, na pojav prve človeške podzvrsti in končno na nastop človeka.

Ko se je znašel sredi najbolj svojega, jih je potegnil za seboj, odkrivajoč jim svet, ki se je izgrajjal, do trenutka, ko se je življenje prelevilo v neživljenje, ko se je prva megalomolekula spremenila v mikroorganizem in so se prve življenjske klice pojavile na planetu.

Télémond jim je umel prikazati, kako so se prvi zametki življenja množili v širni mreži okrog planeta v razvoju in gibanju; kako so nekatere zvrsti hitro izgini-le, ker so bile pač navajene na življenje samo v neki določeni dobi in navezane na zakone razvoja; kako se druge ohranile in hkrati učvrstile, da so se moge vživeti za nadaljni obstoj.

Prikazal jim je tudi prve zasnutke osnovnega zakona narave: prvi, ki so podlegli, so bili tisti, ki so se omejili samo na en način življenja; sprememba življenja je pomenila torej tudi ohranitev življenja.

Ni obstal pri posledicah svojih izvajanj. Nasprotno, odločno je zagrabil navzoče in jih potegnil za seboj.

„V tej prvotni dobi razvojnega poteka se srečamo s surovim dejstvom življenjskega tekmovanja. Boj za življenje je neprenehajen. Vedno ga spremljata smrt in razvaline, nasilje te ali one vrste. Vprašali se boste, kakor sem si sam tisočkrat zastavil isto vprašanje: če je nujno, da se ta boj prenese tudi na kasnejša obdobja v zgodovini. Na prvi pogled bi odgovoril: da. A sem proti takó enostavni in skorajda smešni razlagi življenjskega ustroja. Človek danes ne živi na isti vršini kakor tedaj, ko se je pojavil na svojem planetu. Prehodil je zaporedna obdobja svojega obstoja; moje mnenje pa je, in opiram ga na upoštevanja vredne dokaze, da je razvoj človeka ujet v napor, da bi našel druga sredstva za svoj obstoj manj surova in manj uničujoča.“

Okrenil se je k svojim bratom na galeriji in jih izzval z mislijo, o kateri je vedel, da že roji v njih glavah.

„Vprašali me boste, zakaj se v tem trenutku ne sklicujem na božjo vlogo v ustroju človeškega razvoja. Zato ne, ker moramo iti še naprej po poti raziskavanja, ki smo si jo zastavili. Omejujemo se samo na kar vidimo. Vse pa, kar zdaj vidimo, je človek kot svojevrsten pojav sredi spreminjajočega se vesoljstva. Če nas torej to, kar vidimo, moti, moramo te motnje prenesti in jim slej ko prej ne iskati lahkotnih odgovorov. In pravim tako, dasi se človek kot

tak še ni prikazal pred našimi raziskavajočimi očmi. Prehiteli smo se v njegovem iskanju. Zdaj se moramo spet vrniti malo nazaj.“

Télémond je čutil ponehavanje napetosti med poslušavci. Z očmi je hitro obletel prvo vrsto sedečih. Leone je zmigaval z belo glavo in šepetal nekaj kardinalu na svoji levici. Rinaldi se je nasmihal in dvignil roko v neopazen znak vzpodbude. Papež Ciril je sedel nepremično zravnano, obraz mu ni trenil, a temne oči so izpričavale zanimanje.

Spretno jih je Télémond popeljal nazaj k srčiki svojih izvajanj. Prikazal jim je prvotne začetke življenja v obnavljanju zvrsti, v množitvi, v združevanjih in povernih združenjih, vedno bistvo in brezhibno zraven išočih poti v stalnost in obstoj. Narisal jim je drevo življenja in poudaril, da raste kvišku kljub temu, da poganja veje na vse kraje; prikazal, kako nekateri poganjki zamro in jih objame zemlja; kako nekatere veje nehajo živeti, vedno pa glavni nagon rasti priganja v višine, v bolj razvite predele, v popolno povezavo in ustroj večje prožnosti v boju za obstanek. Govoril jim je tudi o pračloveku in končno o človeku.

Potem je na vsem lepem postavil težko vprašanje:

„Od tam, kjer smo zdaj v našem izvajanju, vidimo neko zapo-

rednost, neko enotnost v razvojnem postopku. Če dobro opazujemo, bomo videli, da glavna smer napredka ni vedno v ravni črti in tudi ne odložena. Na nekaterih mestih je ali označena samo s pikami ali pa je celo pretrgana. Ne moremo reči, na kateri točki se je začelo življenje. Vemo pa, da se je začelo. Vemo, da je pterodaktíl živel, saj smo njegove kosti našli v zemlji. A kdaj in kako je preko raznih preobrazb nastal, ne vemo dovolj jasno. Sprva ga vidimo samo v množini, veliko pterodaktílov skupaj. Tako se vprašamo: ali je obstajal prvi par ali pa jih je že od začetka bilo več? Tega ne vemo. Isto pa je tudi s človekom. Ko ga zasledimo na zemlji, jih je že več. Kot znanstveniki govoreč nimamo dokazov o pojavu človeka kot edinem paru. V starih zgodovinskih zapiskih, podanih v glini, se ljudje pojavijo na hitro. Ne pravim, da bi se pojavili na hitro, kakor se tudi pterodaktíl ni pojavil z naglico. Vsi dokazi govore o počasnem nastajanju zvrst in med njimi se pojavi tudi človek. S človekom pa je še nekaj več, kar se pojavi: zavest. Človek je tako pojav posebne vrste. Je bitje, ki nekaj ve, je pa tudi bitje, ki ve, da nekaj ve. In tako smo prišli, kakor vidite, do posebnega trenutka v zgodovini. Obstoja bitje, ki ve, da nekaj ve...“

„In zdaj, dragi prijatelji, želim, da bi moje naslednje vprašanje gledali samo kot znanstveniki,

samo kot priče vidnega dokaza. Kako se je pojavila ta posebna zvrst?“

„Stopimo spet za korak nazaj. Upoštevali bomo vse pojave, ki so bili pred njim, od katerih so mnogi ob njem obstali, tako od mikro-organizmov do opice-človeka. Vsi imajo nekaj skupnega: Zalet, iskanje, potrebo o prilagoditvi, da bi se obdržali. Da uporabimo že izrabljeno in precej nedoločeno besedo, je nagon tisti, ki jih žene, naj si bo v združevanje ali križanje, kar jih bo usposobilo za vzdrževanje lastnega nadaljevanja. Rad bi uporabil drugo besedo kot nagon. Rajši bi dejal, da je ta zalet, ta sposobnost prvotna oblika tistega, kar je z razvojem doseglo višek v človeku: zavest.“

Spet jih je zapeljal v krizo in Téliémond je to dobro vedel. Prvič je zdaj začutil, da resnično ni sposoben pred vsemi razložiti obseg in potankosti svojih misli. Boril se je proti času in goli besedni omejitvi pa še govorniški sposobnosti, da bi jim prikazal nov, a vedno se ujemač pogled na naravo in izvor človeštva. A vendar je odločno sledil svoji poti in jim znova dopovedoval svoj pogled na ustroj vesolja: začetna energija se je prelivala v začetno življenje, v prvo zavest, vse pa se je osredotočevalo na najbolj žareči točki zgodovine: na človeku. In še dalj jih je popeljal, s krepkim korakom na področje, ki ga je obvladal, ki jim je predočil vse smeri človeškega

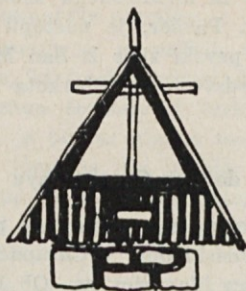
razvoja, hitečega h končni enoti, enoti človeka s svojim Stvarnikom.

Téliémond je zdaj močneje čutil kot prej, kako se je vzdušje med poslušavci spremenilo. Nekateri so bili prestrašeni, drugi so dvomili. Spet drugi so bili sovražno razpoloženi do njegovega gledanja.

Ko se je bližal zaključni besedi, je vedel, da je dal iz sebe vse najboljše; kljub slučajnostnim mašlom in svojemu priložnostnemu tveganemu računarstvu je bilo predavanje zvesta podoba njegovega mišljenja. Ni mu preostajalo nič drugega kakor podvreči se sodbi in junaško čakati na pravdorek. Ponižno, a z globokim občutkom, je prehajal v zaključno misel.

„Ne prosim vas, da bi bili z menoj istega mnjenja. Moji sedanjí zaključki so vedno na razpolago za njih ponoven pretres ali za upoštevanje v novem razvoju; o eni stvari sem pa do dna srca prepričan: prvo ustvarjalno dejanje Boga ni bilo usmerjeno v uničenje, ampak v grajenje. Če se vesolje ne osredotoči v človeku, če se človek kot središče vesolja ne osredotoči v svojem Stvarniku, potem je vesolje bogokletstvo brez smisla. Ni več daleč dan, ko bodo ljudje razumeli, da imajo samo eno možnost, in to celo v biološkem slovarju: samomor ali pa počastitev.“

(Bo še.)

MEĐNARODNA
VARGENTINI

Velika noč

Velikonočni prazniki so tudi letos privabili veliko rojakov k slovenskim velikonočnim obredom v Buenos Airesu. Slovenske maše v vseh slovenskih središčih so bile že na cvetno nedeljo precej bolj številno obiskane kot ob navadnih nedeljah. Obredi velikega tedna so bili v Slovenski hiši. Veliko rojakov se je zbralo na veliki četrtek in petek, največ pa na veliko soboto zvečer.

Pri vseh obredih je prepeval pevski zbor Gallus pod vodstvom g. Tineta Selana. Na veliko soboto so dušni pastirji obiskali slovenske domove in blagoslovili jedila. V slovenskih šolah so učiteljice učile otroke tudi barvanja in sekanja pirhov in drugih običajev. Za rojake, ki so prišli v Argentino že pred drugo svetovno vojno, je bila maša na Pater-nalu.

Pasijon v Slomškovem domu

Za veliko noč je igralska skupina Slomškovega doma v Ramos Mejji postavila na oder pasijon, odrski prikaz Jezusovega trpljenja in vstajenja. Delo je režiral g. Janez Krištof, scenografijo pa je pripravil g. Franc Vresnik. Kristusa je podal g. Janez Brula, Petra g. Ciril Markež, Jakoba g. Franc Miklavc, Mateja g. Tone Bidovec, Andreja g. Jože Cestnik, stotnika g. Ivan Fajfar, Barabo g. Stanko Novak, Marijo gdč. Tončka Trobec, ostale vloge pa so interpretirali mladi fantje in dekleta, nekateri prvič na odru. Izvedba je bila prepričljiva in je zadovoljila številne gledavce.

16. slovenski dan

Na belo nedeljo je vsako leto na Pristavi Slovenski dan. Tudi letos se je začel s sv. mašo, ki jo je daroval msgr. Anton Orehar. V pridigi je razvijal misli o potrebi globokega verskega življenja, o zvestobi in vdanosti cerkvenemu učiteljstvu in o medsebojni povezanosti, da ohranjamo slovenstvo čim dlje.

Po dviganju argentinske in slovenske zastave so rojaki posedli k mizam za kosilo. Ob 4 popoldne se je pričel kulturni program. Po pozdravu rh. Jureta Vombergarja je govoril predsednik Zedinjene Slovenije g. Božo Stariha. Poudaril je, da hočemo ostati zavedni Slovenci in zavestni protikomunistični emigranti. Zbor mladenk iz Pristave, ki ga vodi ga. Anka Gaser, je zapel nekaj narodnih pesmi, folklorna mladinska skupina iz San Justa je pa izvajala dva narodna plesa.

V domači družbi in prijetnem kramljanju so številni rojaki ostali na Pristavi prav do večera.

Slovenski dom v San Martinu

V nedeljo, 25. aprila, je praznoval Slovenski dom v San Martinu 10-letnico svoje blagoslovitve. V dvorani doma so dopoldne somaševali msgr. A. Orehar, g. Gregor Mali in g. Jurij Rode. Med mašo je prepeval krajevni slovenski pevski zbor. Msgr. Orehar je v pridigi govoril o pomenu izseljenskih organizacij in domov za versko in narodno ohranitev.

Ob 4 popoldne je kulturni referent doma g. Stanko Oberžan začel slavnostno akademijo. Po pevskem nastopu učencev in učenk krajevné šole dr. Gregorija Rožmana pod vodstvom g. Borisa Pavšerja je pozdravil vse navzoče g. Franc Zorko, predsednik doma, g. Božo Stariha je poudaril občestveno misel in nalogo domov, ing. Jože Žakelj pa je imel go-

vor o mladinskem problemu. Poleg dekliškega in mladinskega zbora, ki ju vodi g. Pavšer, je nastopil tudi Slovenski pevski zbor iz San Martina pod vodstvom g. Slavkota Rupnika.

Slovenski dom v Carapachayu

Na prvo nedeljo v maju je praznoval Slovenski dom v Carapachayu 11. obletnico blagoslovitve. Ob 11 so skavti dvignili argentinsko in slovensko zastavo, nato pa je msgr. A. Orehar daroval sv. mašo, med katero je poudaril, naj trezno in pametno gledamo na spremembe v Cerkvi. Po maši je bila kulturna prireditev, ki jo je začel g. Aleksander Pirc. Po pozdravu predsednika doma g. Alojzija Sedeja je g. Božo Stariha govoril o pravi navezanosti na krajevne domove in o potrebi povezanosti tudi z drugimi slovenskimi domovi. Pod vodstvom g. Vinka Klemenčiča je moški zbor zapel nekaj pesmi, šolski otroci so izvedli zbornó deklamacijo in petje, instrumentalni trio pa je zaigral nekaj skladb. Proslava se je nato nadaljevala z družabnim sporedom.

Slovensko romanje v Luján

V nedeljo, 9. maja, smo Slovenci iz Velikega Buenos Airesa, pa tudi drugih predelov Argentine, poromali k Mariji v veliko argentinsko svetišče, v Luján, kjer kraljuje tudi naša brezjanska Marija Pomagaj. Imeli smo lep dan, saj je že takoj zjutraj posijalo sonce in z jasnega

neba svetilo ves dan. Kmalu so se na trgu pred cerkvijo začele zbirati številne romarske skupine.

Ob desetih se je pričela romarska maša, ki jo je daroval delegat msgr. Anton Orehar. V cerkvenem nagovoru je povzel glavno misel letošnjega romanja, da bi bila božja beseda luč in moč naše skupnosti. Poudarjal je med drugim tudi sledeče misli:

Cerkev se po Janezu XXIII. ne boji znanosti in napredka in po Piju XII. mora ljubiti svoj čas z vsemi težavami. Poučiti morajo starši otroke, zato naj sami najprej spoznajo resnico. Poučiti se mora mladina o svojih problemih sama. Posebna prilika so slovenske pridige in tečaji za verska vprašanja.

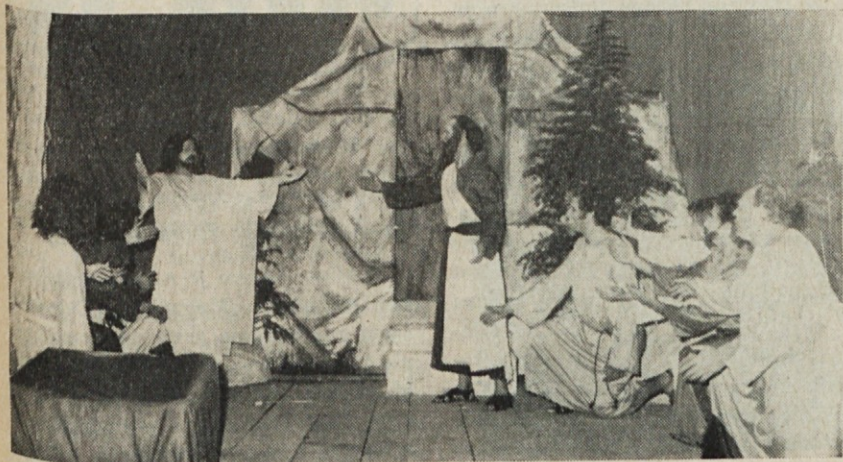
Popoldanski del se je pričel ob dveh. Nagovor na zbrane romarje je imel g. župnik Gregor Mali. Opisal

je nastanek papeških socialnih okrožnic in se ustavil zlasti ob *Rerum novarum* in *Quadragesimo anno*. V Mariji pa ima človeška družba še drugo zavetnico, vodnico in vzornico.

Takoj nato se je po že tradicionalnem redu razvila romarska procesija. V cerkvi so bile nato še pete litanije *Matere božje*, posvetitev, narkar so vsi prisotni zapeli „Tebe Boga hvalimo.“

Po blagoslovu z Najsvetejšim in mogočni pesmi „Marija skoz' življenje“, so se romarji počasi začeli razhajati na svoje domove.

Gotovo je bilo letošnje romanje med najlepše obiskanimi, saj smo lahko našli okoli 2.500 rojakov. Vsi, ki smo pohiteli k Mariji, smo odšli iz Lujana okrepljeni, z bolj trdno vero in novimi močmi za življenje v milosti božji, pod okriljem Kristusove in naše Matere.

Eden izmed prizorov pasijona v Slomškovem domu v Ramos Mejiji.

NOVA KNJIGA: „^VŠKOF ^VROŽMAN“

Po nekaj več kakor treh letih je prišel v javnost drugi del življenjepisa škofa dr. Gregorija Rožmana, ki ga je napisal dr. Jakob Kolarič.

V glavnem obsega Rožmanovo delo do začetka druge svetovne vojne, to je od 31. julija 1930, ko je za škofom Jegličem prevzel vodstvo ljubljanske škofije, do pomladi leta 1941. Tu in tam pa avtor poseže tudi v čas druge svetovne vojne in še preko nje prav do konca Rožmanovega življenja. To je storil posebno tam, kjer opisuje škofa Rožmana kot dušnega pastirja v njegovem odnosu do vernikov, zlasti do otrok in mladine, in njegovo obširno delo v katoliških in verskih organizacijah. Kot nedeljivo celoto je avtor gledal tudi Rožmanovo razmerje do duhovnikov in do Rima, zato je v tej knjigi v celoti orisal tudi ta njegov odnos.

Knjiga, ki ima 540 strani, je razdeljena na 5 poglavij. 1. „S strahom sem prevzel škofovsko palico iz rok svojega prednika“. 2. Orel in njegove peruti. 3. Velika dela. 4. Veliki dogodki. 5. V zasebnem življenju.

Načel, ki si jih je postavil v prvi knjigi Rožmanovega življenjepisa, se je avtor držal tudi v tej knjigi. Zato pusti mnogo govoriti škofu Rožmanu samemu, niza pa tudi dolgo vrsto njegovih velikih dejanj in dogodkov, katerim je vtisnil svoj osebni pečat. Tako se nam škof Rožman ne razodeva samo v svojih besedah, ampak tudi v svojih delih. Prav tako pa avtor upošteva številne sodbe in mnenja, ki so mu jih posredovali tisti, ki so Rožmanovo življenje gledali od blizu. Na te sodbe se ozira tudi takrat, kadar so manj ugodne za presojo Rožmanovega dela in njegove osebnosti.

Ob branju knjige nam živo vstane pred oči lepa podoba, močna osebnost škofa dr. Gregorija Rožmana.

Avtorju dr. Jakobu Kolariču smo izredno valežni, da nam je posredoval že drugi del. Želimo le, da bi kljub rahlemu zdravju pripravil tudi tretji del, da bo tako osvetljena vsa osebnost našega škofa Rožmana.

Knjigo, katero je natisnila tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu, vsem rojakom po svetu in doma toplo priporočamo. Posebno želimo, da bi po njej segel mladi rod, ki našega škofa osebno ni poznal. Mladi bodo po njej spoznali našo bližnjo preteklost in sredi nje škofa, ki je bil zvest Bogu in svojemu narodu.

Milan Palčič — srebrnomašnik

V juniju preteklega leta je praznoval 25. obletnico mašništva g. Milan Palčič, slovenski duhovnik v Ekvadorju.

G. srebrnomašnik je doma iz Blok. Rojen je bil 28. aprila 1918. Študiral je v Ljubljani. Pred novo mašo je bil moral po svetu. V duhovnika je bil posvečen 17. junija 1945 v Zermanu (blizu taborišča Monigo), Italija. Po nekaj letih je odšel v Ekvador, kjer

je zgradil mogočno božjepotno cerkev Montecristi.

Ob srebrni maši je prejel veliko čestitk. Čestitali so mu papežev državni tajnik kardinal Villot v imenu sv. očeta, kardinal Muñoz Vega iz Quito, domači škof in drugi ekvadorski škofje ter razne ustanove.

G. srebrnomašniku iskreno čestita tudi naša revija in mu želi, da bi še mnogo dobrega storil v Gospodovem vinogradu.

Poleg g. Milana Palčiča, ki že dolgo let deluje v Ekvadorju, so imeli srebrno mašo še: gg. Androj Pogačar, Franc Levstik, Janez Osana.

Milan Palčič — srebrnomašnik

Mariološki in marijanski kongres

Koliko bolj se bliža avgust, toliko bolj jasna poročila prihajajo iz Zagreba, kjer bo središče mariološkega kongresa. Tajništvo kongresa dela pod predsednikom škofom p. Mijom škvorcem. Prihod tajnika rimske marijanske akademije je razgibal predsednike odsekov. Povabljeni so bili tudi Slovenci, da bi vskladili naše in hrvatsko delo za obe veji kongresa.

Mariološki kongres

Skrb za mariološki (znanstveni) kongres je prevzela Academia Mariana v Rimu. Bogoslovne fakultete skoraj vsega sveta, vseh pomembnejših krščanskih središč, so že prijavile svoje predavatelje za mariološki del kongresa v Zagrebu od 6. do 11. avgusta.

Priglasilo se je že 85 predavateljev - učenjakov. Vsa predavanja bodo sproti prevajali tudi v slovenščino. Izmed domačih predavateljev

omenimo le trojico profesorjev iz Slovenije: dekana teološke fakultete v Ljubljani dr. Maksa Miklavčiča, prof. dr. Franca Perka in p. dr. Bernardina (Sušnika, frančiškana. V samoznanstveni odbor teološko doktrinalne komisije je povabljen prof. dr. Anton Strle.

Koliko kardinalov in škofov bo prišlo na kongres? Gotovo bodo prišli kardinali: šeper, Suenens, Ottaviani in Carber iz Saint Louisa v ZDA. Verjetno pa tudi König, Döpfner, Del'Acqua. Vseh kardinalov in škofov bo, kot predvidevajo, kar okrog 100.

(Na kongres se bodo župnije, dekanije in škofije pripravile za „marijanskimi duhovnimi obnovami.“

Marijanski kongres

Najvažnejši bodo zadnji trije dnevi pred Velikim šmarnom, ko bodo v zagrebških cerkvah slovesne marijanske tridnevnice. To bo marijanski (ljudski) del kongresa. Pro-

gram bo obsegal spovedovanje (naši škofje priporočajo, naj romarji spoved opravijo kar doma!), recitacije otrok in mladine, glasbene točke, jedro vsega dne bo predavanje duhovnika ali laika. Glavna vsebina predavanja: Marija v družini, Marija in mladina, Marija v krščanskem življenju. Po predavanju bo razgovor, nato somaševanje s škofi. Po maši bo še „tribuna mladih“ o njihovih stanovskih problemih.

Slovenecem bo v Zagrebu dodeljena ena največičastnejših cerkva, najbrž jezuitska bazilika v Palmotičevi ulici. Opozarjamo posebej na drugi dan tridnevnice, ko bo na vrsti skupni spokorni marijanski križev pot

Pri Mariji Bistrici

Glavne marijanske slovesnosti bodo na največji hrvaški Marijini božji poti, pri Mariji Bistrici. Noč pred Velikim šmarnom bodo romarji preživeli v molitvi. Udeležili se bodo spokornega bogoslužja, peli in molili ter premišljevali bodo rožni venec.

Na sam praznik bo ob 10 slovesno somaševanje papeževega legata s 50 škofi in 50 duhovniki. Pri tej maši bo slovenska uvodna in sklepna pesem, slovensko bodo brali drugo berilo, slovenski bo tudi del pridige. Govoril bo slovenski škof. Morda se te slovesnosti udeleži tudi sv. oče ob svoji vrnitvi iz Poljske.

Predvidevajo od sto do dvesto tisoč romarjev, računajo na 6000 Slovencev.

Posvet z duhovniki

Poslovni odbor škofovske konference je na svoji seji dne 10. marca t. l. razpravljal tudi o notranjem položaju Cerkve pri nas. Ugotovil je, da se vedno večji del božjega naroda, upoštevajoč odloke drugega vatikanskega koncila, iskreno zanima za probleme Cerkve v naši domovini in z ljubeznijo, včasih pa tudi z zaskrbljenostjo spremlja njeno potovanje skozi naš tako hitro se menjajoči čas.

Škofje z veseljem opažamo, da mnogi iz vrst klera razmišljajo o problemih svoje duhovniške eksistence, o svoji vlogi v današnjem času in današnji kompleksni družbi, o svoji duhovniški biti, o liku današnjega duhovnika in duhovnika v prihodnosti, pa tudi o svojem gmotnem položaju.

Ti problemi so nam škofom in duhovnikom, s katerimi nas veže skupnost duhovništva in skupnost službe božjemu ljudstvu, skupni problemi. Zato jih želimo reševati skupno z duhovniki, svojimi sodelavci, s katerimi nas veže ista usoda, kakor poveljnika ladje in njeno posadko. Nas vse, škofe in duhovnike, mora pri tem voditi duh evangelija, živega cerkvenega izročila in cerkvenega učiteljstva, predvsem nauk drugega vatikanskega koncila.

Kdor bi ta vprašanja reševal s svetnimi merili, bi ne zidal Kristusove Cerkve, temveč bi jo podiral in bi se, vede ali nevede, vpregel v ja-

rem s tistimi, ki je hotel apostole rešetati kot pšenico.

Škofje se ponižno zavedamo, da smo slabi in nepopolni. Vendar moramo, ker nas je Sveti Duh brez našega zasluženja postavil, da vodimo božjo Cerkev, zvesti Svetemu Duhu voditi božji narod z očetovska dobroto, pa tudi z odločno roko. Ne smemo dopustiti, da se omalovažuje ali prezira naša služba ali da se od Cerkve s silo zahteva, kar ni v skladu s Kristusovim duhom. Obžalujemo, da gredo nekateri duhovniki preko meja svoje pristojnosti in zahtevajo od nas rešitve in odloke, ki niso v skladu z duhom koncila in za katere je izključno pristojen Sveti sedež. Posebno obžalujemo, da si nekateri duhovniki prisvajajo nezmotljivo avtoriteto v nauku vere, mimo cerkvenega učiteljstva in zoper njega, in neodgovorno posegajo celo v temelje verskih resnic.

V vseh nas mora biti duh resnice, pravičnosti in resnične ljubezni. Prosimo vas, duhovnike, in vse vernike, da se varujete duha nesloge in razdora, vsake destruktivne polemike in nebratskega obtoževanja.

Sporočamo, da bomo na zasedanje ene bodočih konferenc poklicali tudi predstavnike našega klera, da se skupno, prijateljsko in iskreno pogovorimo o svoji eksistenci in situaciji ter o svoji duhovni rasti, ki je ni brez temeljitega izpraševanja vesti in iskrenega spreobrnjenja. To je pa nam vsem potrebno. To bomo storili še pred začetkom letošnje škofovske sinode, ki bo meseca septembra v Rimu.

Knjiga "Huda pravda"

Pisatelj Lojze Ilija, ki živi v Caracasu (Venezuela), je napisal povest iz domobranskega življenja „Huda pravda“.

Godi se na postojanki nekje v Sloveniji v času od binkošti 1944 do maja 1945, v dobi najusodnejših odločitev. Je prva slovenska domobranska povest. Kot pravnik je pisatelj od vseh strani osvetlil postanek in smisel domobranstva in njegovo usodo, ko je kot nepremagana vojska po sklepih svetovne politike morala odložiti orožje.

Knjigo, ki ima 352 strani, je izdala in založila Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu kot svojo 77. publikacijo. Ovitek je izdelal arh. Jure Vombergar. Tiskala in vezala „Editorial Baraga“. Knjigi je botrovala Slovenska hranilnica in posojilnica S.L.O.G.A. z.z.o.z v Argentini. Pisatelj jo je posvetil bratu Andreju, domobrancu in nad 12.000 tovarišem, ki z njim vred nimajo groba, ob 25-letnici njihove grozne smrti.

Knjiga je na razpolago v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Vsem jo lepo priporočamo.

Svetovne novice

Braman posvečen v duhovnika

Letos je bil posvečen v duhovnika indijski braman, to je, član višje kaste hindujskih duhovnikov. P. John Eugene Subramania je bil rojen v državi Madras leta 1929. Dvanajst let se je pripravljaj na krst. Leta 1959 ie bil krščen in se nato dve leti učil latinskega jezika. Leta 1964 je začel študirati bogoslovje na Papeškem Institutu za tuje misijone v Milanu. Sedaj bo kot katoliški duhovnik deloval v domači rojstni škofiji.

Strah pred evropskimi zmotami

Predsednik afriške države Malawi je krajevnega katoliškega škofa prosil, da bi preskrbel še več duhovnikov in redovnic. Zatrjeval mu je, da je materialni napredek brez

podlage, če narod ne bo imel močne duhovne opore. Škofa je tudi prosil, naj obvaruje narod pred vdorom evropskega brezverstva: „Jaz ne bom dovolil, da bi vdrla zmeda med naše ljudstvo, ki potrebuje močne vere in prepričanja v nadnaravno za urejen razvoj v bodočnosti.“

Katoličani na Švedskem

Leta 1969 se je število katoličanov na Švedskem zvišalo od 52.000 na 55.000. Od teh je domačinov samo 10.000. Samo okrog 15.000 je praktičnih katoličanov. Ostalih 40.000 večinoma priseljenci, nimajo stika s Cerkvijo. Švedsko ministrstvo za verske zadeve je naprosilo luteranske duhovnike, da bi dalj svoje cerkve na razpolago katoliškim manjšinam, da se jim tako da več priložnosti za redno versko življenje.

Škof noče razkošja

Novi nadškof v Tarragoni (Španija) José Pont y Gol ni hotel sprejeti stanovanja v starodavni škofovski palači. Pravi, da je prevelika, da bi mogel v njej pokazati tisto mero človeške topline, ki jo je kot škof dolžan. Zato je najel preprostejše stanovanje v neki drugi hiši.

Odstop znanega škofa

Zaradi visoke starosti je odstopil s škofovskega mesta škof Leon Lommel (Luksenburg), bivši predsednik kongresov Kristusa Kralja. Še sedaj se v pogovorih rad spominja šestega kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani (1939).

Redovnice v Franciji

Po lanski statistiki je v Franciji 110.400 redovnic. Od teh jih deluje izven Francije 10.000. Na zdravstvenem in socialnem področju deluje 23 odstotkov redovnic. Njih število je najbolj padalo med leti 1945-1960 in se je sedaj ustalilo.

Spomin kardinala Stepinca

V hrvatskem zavodu za nadaljevanje študija duhovnikov v Rimu so s spominsko sv. mašo obhajali obletnico smrti zagrebškega kardinala dr. Alojzija Stepinca. Somaševanje ob tej priložnosti je vodil kardinal Franjo Šeper, Stepinčev naslednik in zdaj prefekt kongregacije za verski nauk.

Neitalijanski papež

Dunajski kardinal König je dejal zastopniku katoliške agencije Kathpress, da verjetno prihodnji papež ne bo več Italijan. Tudi je možno, čeprav doslej ni bilo navade, da bi Pavel VI. odstopil, ko bo dosegel 75 let.

Univerze v Južnem Vietnamu

Peterim južnovietnamskim univerzam se je pridružila še ena: dominikansko vseučilišče Minh Duc. Nova visoka šola se je razvila iz dosedanjega filozofsko-teološkega inštituta. Ta univerza je že druga katoliška univerza v Južnem Vietnamu. Tri druge univerze so državne, ena pa je budistična.

Prvi finski predsednik pri papežu

V začetku letošnjega leta je bil predsednik finske republike Urho Kekkonen v Rimu pri papežu. To je bil prvi primer v zgodovini, da je finski državni poglavar šel na obisk v Vatikan. Finska in sv. sedež vzdržujeta že od leta 1942 diplomatske odnose.

Dragoceni spomini

Letos je bolgarski patriarh Kiril izdal II. zvezek svojega zgodovinskega dela z naslovom „Bolgarski eksarhat v pokrajini Adrianopolis in v Makedoniji po osvobodilni vojni leta 1877-78.“ V njej objavlja doslej neznane podatke iz avstrijski, bolgarskih, francoskih in sovjetskih arhivov.

Makedonski zastopnik

Makedonska pravoslavna Cerkev je ustanovila urad za zveze z drugimi Cerkvami. Za voditelja tega urada so postavili dosedanjega metropolita za Ameriko in Avstralijo episkopa Kirila.

Zamenjava župnikov

Nadškof v Bilbao (Španija) je izdal odlok, s katerim hoče preprečiti mrtvilo v župnijah, kjer je isti duhovnik predolgo časa. Načeloma naj bi vsak duhovnik ostal v eni župniji pet let. Ta doba naj bi bila podaljšana samo v izrednih primerih.

Francoski zdravniki

Francoski katoliški zdravniki so na letošnjem zborovanju razpravljali o raznih vprašanjih sodobnega erotizma. Tega katoliškega zdravniškega dne se je udeležilo 350 zdravnikov in nekaj vzgojiteljev ter zakonskih svetovalcev.

Počastitev Kolpinga

Grob apostola rokodelskih pomočnikov Adolfa Kolpinga v minoritski cerkvi v Kölnu (Nemčija) so na novo okrasili. Kipar Balke je zanj izdelal nagrobni spomenik, ki predstavlja „češčenje Jagnjeta“ po motivu iz Janezovega razodetja.

Krščanski koncil

Na zborovanju v Ženevi (Švica) so zastopniki luterancev sklenili, da

se bodo zavzemali za „vesoljni krščanski koncil“, h kateremu naj bo povabljeni tudi katoliška Cerkev. O takem koncilu bodo razpravljali letos v avgustu v Leuvnu v Belgiji.

Stoletnica prikazovanj

V Pontmainu (Francija) so letos obhajali 100-letnico Marijinih prikazovanj. Ob tej priložnosti je ob navzočnosti kardinala Gouyona in 19 škofov govoril o prikazovanjih v luči današnje zgodovinske znanosti abbé Laurentin, zgodovinar omenjenih prikazovanj.

Pismo sv. očetu

Južnosudansko osvobodilno gibanje „Anya Nya“ se je ob 60-letnici nasilnega prizadevanja centralne vlade v Kartumu za poarabljenje sudanskega juga in za razširitev muslimanske vere s posebnim pismom obrnilo na papeža. Prosi ga, naj se zavzema za pomiritev v Sudanu in za zmago pravice nad krivico.

Novi pravoslavni opat

V bolgarskem narodnem svetišču in matičnem samostanu Rili so za opata izvolili 39-letnega arhimandrita Kalinika, doslej generalnega vikarja pravoslavnih škofij Dorostol, Stara Zagora in Ruse. Duhovno akademijo je končal leta 1960 v Moskvi. Dve leti je študiral tudi v Švici in je znan po prizadevanju za edinost kristjanov.

1971

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Ob osmi obletnici	321
SODOBNA VPRAŠANJA	Naše sile v nebesih	322
	Problemi holandskega katekizma	327
	Vprašujete — odgovarjamo	340
	Nasilje v Gvatemali	350
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Zborovanje tajništva za nevernike	324
	Papež ima pravico imenovati škofo	333
	Pozni poklici	336
	Pred sinodo v Vatikanu	345
LITURGIJA	Kristus — kruh življenja	346
RAZNO	Pri župniku J. Markiču	331
	Film: Bitka pri Waterlooju	334
	Pavel VI. o čistosti	339
	Nova knjiga: Škof Rožman, II. del	376
	Knjiga: Huda pravda	380
V DRUŽINI	Nekaj o mamilih	352
	Mož in žena v zakonu	354
	Naši problemi	356
ZA MLADINO	Dnevnik mladeniča iz Prena	359
	Mladinska pošta	361
	Moja zgodba	364
ROMAN	Ribičeve sandale	367
NOVICE	Med nami v Argentini	373
	Slovenci po svetu	377
	Novice iz Slovenije	378
	Svetovne novice	381

Leto XXXVIII
Številka 6

Junij 1971
Junio Nº 6

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s.r.l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov 34.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; druge protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: Jožejka Debeljak Žakljeva.

